

Giới thiệu Trường Môn Phú

Bạn đang đọc truyện Trường Môn phú của tác giả Thiện Vũ trên website đọc truyện online.

Nam nhân người yêu là ai? Nam nhân người yêu có xứng đáng với chân ái người dành cho hắn không?

Trần A Kiêu ta yêu một nam nhân, yêu suốt đời suốt kiếp. Dù hắn có là hoàng đế, rốt cuộc cũng chỉ là trượng phu của một mình ta.

Bài phú Trường Môn liệu có đánh động được Đế vương tâm?

Cung cảm sâu như hải, Đế vương tâm xưa nay bạc tình, là ai sẽ cho ta công đạo?

Yêu đến tâm tan phế liệt, yêu đến hận thù cũng phôi pha...

Kim ốc tàng Kiều...

Thế nào mới chính là chân ái?

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ta, Trần A Kiêu, nữ nhi của Quán Đào công chúa Đại Hán. Từ nhỏ ta biết mình xinh đẹp, mái tóc đen óng của ta dài như dòng suối, làn da ta trắng như trứng gà bóc. Có người từng dùng thanh đại* để hình dung cặp mày ngài của một cô gái, nhưng núi xanh xa xa sao bằng đôi mi thanh tú uyển chuyển của ta, cũng có người từng dùng sao trên trời để hình dung đôi mắt đẹp của người con gái, nhưng sao nào sánh được với hai tròng mắt linh động như nước mùa thu của ta.

*Phấn vẽ mắt của phụ nữ thời xưa.

Dung mạo tuyệt sắc, thân phận cao quý, Trần A Kiêu ta hoàn toàn xứng đáng là thiên chi kiều nữ.

Khi ta mười bốn tuổi, mỹ mạo của ta đã truyền khắp kinh thành, vương hầu đến cầu hôn nhiều như cá vượt sông, chỉ là bọn họ những kẻ phạm phu tục tử sao xứng đôi với thân phận tôn quý, dung mạo tiên nhân của ta, ta là phượng giữa bầy người, có thể xứng đôi với ta chỉ có rồng giữa bầy người!

Rốt cuộc có một ngày, cơ hội đã đến, cửu mẫu của ta là hoàng hậu gọi ta tiến cung gặp mặt, giữa tầm cung của hoàng hậu, ta đã gặp chàng – thái tử Lưu Triệt. Vàng trán của chàng thực rộng, mũi chàng thật thẳng cao, hai mắt sáng như đuốc, ta biết chàng có bản lĩnh, trên đời này chỉ có nam nhân tôn quý như chàng mới có thể tỏa ra loại khí thế này, cũng chỉ có nam nhân như thần tiên như chàng mới có thể xứng đôi với thiên chi kiều nữ là ta!

Ta e ấp quý xuống, dùng nghi lễ khuê tú thế gia vọng tộc ta đã học cúi chào chàng, quân chủ tương lai của Đại Hán, ánh mắt chàng bừng cháy như lửa bùng lại trên người ta, tuy rằng ta cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng ấy.

Cửu mẫu nở nụ cười. “Lâu không gặp, A Kiêu càng lúc càng xinh đẹp, đến, đến cạnh ai gia, cho ai gia nhìn kỹ một chút nào!”.

Ngao mạn chậm chậm đứng dậy, như cành liễu đương xuân tháng ba, ta bước đi mềm mại hướng về phía cửu mẫu, nhu thuận ngồi xuống bên thân thể chàng, kiều mị nhìn cửu mẫu.

“Da thịt như tuyết, mái tóc như mây, khuôn mặt mỹ mạo, nhan sắc khuynh quốc”. Cửu mẫu vỗ về mặt ta, tán thưởng. “Quán Đào thật là có phúc khí, sinh được nữ nhi tốt như vậy”. Hoàng hậu quay đầu đi, nói với Lưu Triệt vẫn lạnh lùng đứng bên. “Triệt nhi, con lại đây nhìn xem, có đúng như thế không?”.

Chàng chậm rãi bước về phía ta, cho dù chưa tới gần, ta vẫn cảm giác được một thứ khí thế vô hình nghênh tiến đến, ta sắp thờ không nổi, cảm giác ánh mắt nóng rực đó cứ trùng trùng nhìn mình, ta cố lấy dũng khí, nâng mi lên, nhìn phía chàng, nam nhân tôn quý của Đại Hán, ánh mắt chàng đang gắt gao nhìn ta, giống như đang nghiêm túc kiểm nghiệm lời nói của mẫu hậu chàng.

Ta am hiểu mỹ mạo của mình, đó là thứ ta kiêu ngạo nhất, vì thế ta nở một nụ cười quyến rũ, ta biết giờ phút này nhất định ta rất đẹp, sóng mắt truyền lưu, nhìn quanh rực rỡ, giống như có thiên ngôn vạn ngữ mà muốn nói lại thôi, miệng ta cười nhất định như gió xuân tháng ba, làm người ta tâm động.

Ta thật sự thành công, vì nam nhân kiêu ngạo đó bỗng dưng thất thần, giữa ánh mắt chàng ta đọc được thứ có trong tất cả ánh mắt của những nam nhân khác khi nhìn ta – kinh diễm! Tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng ta thật sự đọc được.

Cửu mẫu vô cùng tinh ý, rất nhanh thấy được chúng ta trao đổi sóng mắt, bà cười lỏm kéo tay Lưu Triệt. “Triệt nhi, con cũng tới tuổi lập gia thất, cũng nên lập thái tử rồi”.

Tìm ta đánh thót, như con nai con run rẩy bên trong, ta hiểu ý cửu mẫu, bà muốn lập ta làm thái tử phải không? Lòng ta mừng thầm, rồi lại lo sợ bất an, còn chàng? Chàng nói sao? Ta mang tấm lòng chờ đợi, lẳng lặng chờ chàng đáp lời.

Triệt ban đầu không nói gì, giống như đang suy tư, sau đó chàng lùi về sau, quỳ xuống trước hoàng hậu nói. “Nhi thần tuổi còn trẻ, không bằng dốc lòng vì nước, phân ưu vì phụ hoàng, há có thể dính tới tư tình nhi nữ quá sớm, cửu mẫu hậu thành toàn”.

Lòng ta chấn động, chàng đang từ chối phải không? Nắm chặt hai tay, móng tay dài đâm sâu vào da thịt mềm mại, ta cắn chặt môi, không cho nước mắt chảy ra.

Hoàng hậu hiển nhiên không dự đoán được Lưu Triệt sẽ nói như vậy, việc hôn nhân này bản thân con không muốn bà sao miễn cưỡng được, còn về phương diện khác, bà sợ ta ở bên xấu hổ, vì thế đôi bên lăm vào mảnh yên tĩnh, dường như nghe được cả tiếng thở của mỗi người.

Người phá vỡ bầu không khí yên lặng đó, là ta.

Đứng lên, bước sen nhẹ nhàng, ta chậm rãi đi đến bên người Lưu Triệt, quỳ xuống song song với chàng, đôi mắt thu thủy nhìn hoàng hậu, dùng thanh âm tao nhã nhất nói. “Thái tử có tài suy nghĩ cho thiên hạ, thật là phúc của Đại Hán, nữ tử nhỏ bé như A Kiều không dám chậm trễ việc lớn của thái tử, A Kiều tạ ơn ý tốt của nương nương, chỉ tiếc A Kiều bạc phúc, trèo cao không thể, việc hôm nay coi như nương nương chưa từng nói, A Kiều chưa từng nghe qua”.

Nói xong câu đó, ta đứng dậy cáo từ, không thèm liếc nhìn chàng một cái, không ai được tổn thương lòng kiều ngạo của ta, cho dù chàng có là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ đi chăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hồi phủ, ta không nói một lời, không khóc không cười, nhốt mình trong phòng. Mẫu thân sợ hãi, liều mạng gõ cửa phòng ta, hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta không trả lời, vì không biết phải trả lời thế nào, lẳng lặng ngồi một mình trong phòng, trước gương, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp và kiều ngạo của ta, ta không biết ta đang nghĩ gì nữa, cũng chẳng biết nên nghĩ cái gì, đầu óc ta trống rỗng.

Sang ngày thứ ba, lúc người nhà ta lo lắng đến hải hùng, lại bất ngờ, ta mở cửa ra khỏi phòng, bước đi kiên định, ta đi, mẫu thân hiền từ của ta lập tức chạy lại, bà đã biết chuyện từ phía hoàng hậu, ôm ta thật chặt, bà than thở. “A Kiều, con không sao chứ? Làm cho nương rất lo lắng”.

“Nương, ta không sao”. Ta rút tay ra, ôm ngược lấy bà, cười nheo, sau đó nói với hạ nhân. “Chuẩn bị nước ấm, ta phải tắm rửa”.

Ta ngồi trong bồn, để nước ấm vỗ về làn da mềm mại, bàn tay nâng lên một cánh hoa giữa dòng nước, đổ trượt xuống hai vai trần, bọt nước đọng lại ở đầu vai, sáng lấp lánh.

Ngày đó, ta ngâm mình ước chừng nửa ngày, nước nóng lại lạnh, lạnh lại nóng, giữa màn hơi nước dày đặc, ta như một pho tượng ngọc, ngơ ngác nhìn về phía trước mờ ảo.

Ra khỏi bồn, ta mặc áo khoác trắng, lệnh cho hạ nhân đốt một chậu than, ném bộ y phục ta mặc tiến cung vào chậu, cả trang sức cũng ném vào đó, ngọn lửa cắn nuốt tơ lụa, châu báu hoa mỹ, ánh lửa nhuộm đỏ làn da ngọc ngà của ta, hết sức xinh đẹp. Ta đứng trước ngọn lửa, thật lâu chẳng nói lời nào, giữa ánh lửa, ta lại cao quý ngẩng đầu, tìm lại sự kiều ngạo của ta một lần nữa.

Ngày mười lăm tháng tám, Hoàng thượng đại yến quần thần, cùng quần thần chung vui, còn thết cả người nhà của họ. Mẫu thân và ta, đương nhiên nằm trong hàng ngũ bị mời.

Mẫu thân đứng sau lưng ta, lo lắng nhìn ta, nhẹ giọng. “A Kiều, nếu không muốn đi hoặc dẫu cho không đi, ta có thể giải thích với Hoàng thượng là con không được khỏe...”.

“Không, nương, ta đi”. Nắm chặt thư mời, ta xoay người lại, tặng cho bà một nụ cười nở rộ khoe lúm đồng tiền. “Vì sao ta không đi? Đâu có gì xảy ra đâu chứ! Ta không đi giống như không biết tốt xấu gì”.

Ta bước nhanh vào cửa phòng, ngồi trước gương, son phấn sơ, vẽ chân mày, búi tóc, ta vốn đã thập phần xinh đẹp, trang điểm vào, khuôn mặt như hoa phảng chiếu trong gương làm người ta không mở nổi mắt, sóng mắt truyền lưu, nhìn bản thân trong gương, ta vừa lòng nở nụ cười.

Hôm nay buổi tối, toàn bộ hoàng cung trang hoàng rực rỡ, sau tiếng tuyên triệu, ta và mẫu thân – y phục tím cao quý thanh lịch bước thông dong vào điện, bước sen nhẹ nhàng, dù không có gió, tà áo mềm nhẹ vẫn lắc lư theo từng nhịp chân ta, ta như biến thành nguyệt cung tiên từ lạc bước hạ phàm, lại giống như chuẩn bị nhắc chân theo gió bay đi, ta nghe được tiếng quần thần trầm trồ, thấy ánh mắt những vương tôn công tử từng hay chưa từng cầu hôn ta kinh diễm không thôi, đương nhiên cũng thấy được chàng – Lư Triệt – nam nhân duy nhất khiến ta động tâm mà lại thờ ơ với ta.

Người chàng, một thân thái tử y phục, tóc búi cao, ngồi ngay ngắn bên tay trái phụ hoàng, vẫn uy vũ, lạnh lùng như trước, chàng nhấc chén rượu, nhấp một ngụm, ánh mắt chàng không kinh diễm như mọi người, ánh mắt chàng không một chút sợ hãi thán nhiên nhìn vào ta.

Ta cũng làm như không có việc gì, nhìn chàng, trong lòng cười lạnh. “Lư Triệt, chàng tôn quý, kiêu ngạo, chàng dưới một người, trên trăm triệu người, nhưng chính Trần A Kiều ta sẽ dạy cho chàng biết, chàng ngạo ta ngạo hơn, chàng cuồng ta cuồng hơn!”.

Ánh mắt của chúng ta âm thầm đối chọi, chẳng ai chịu nhường bước, vẫn là hoàng hậu đứng lên rồi đi xuống, sắc mặt giữ chặt tay ta vuốt ve, dịu dàng cười nói. “A Kiều, đến, đến ngồi cạnh ai gia!”.

Ta thùy mị ngồi vào bên người hoàng hậu, vị trí này đối diện với Lư Triệt, ta có muốn nhìn thấy chàng hay không thì trong không gian đó ánh mắt ta luôn vô tình quét qua mắt chàng.

Ta thẳng lưng, cổ gồng ưỡn cái cổ mảnh khảnh và hai vai nhỏ bé cong lên thật duyên dáng, nụ cười cao quý mà diễm tình chưa từng rời khỏi miệng, cho dù ta chẳng ném được thứ gì, ngồi cũng khó khăn nhưng vẫn có thể duy trì dung mạo xinh đẹp nhất ngồi ngay ngắn ở đó.

Dạ yến, mọi người đều rất vui vẻ, quần thần dứt bỏ lễ nghi rườm rà, liên tục chúc rượu Hoàng thượng, hoàng hậu và thái tử, ta cũng theo mọi người nhấc chung rượu. Kỳ quái ta ngày thường không bao giờ uống rượu, hôm nay từ lượng lại vô cùng tốt, liên tiếp uống mấy chén mà vẫn không thấy say, ta lúc này, cho dù mỹ tửu ngọc dịch trước mặt chỉ sợ cũng là nhạt như nước ốc.

Hoàng thượng thập phần cao hứng, thừa lúc mọi người chơi đùa hưng trí nhất, đề nghị bãi ra ngự hoa viên, uống rượu ngắm trăng thưởng hoa trong đêm thu. Mọi người đều hưởng ứng, Hoàng thượng dẫn dắt, chúng ta cùng đến ngự hoa viên, dù đã vào thu nhưng bách hoa trong ngự hoa viên vẫn nở rộ, trong không khí loáng thoáng truyền đến hương hoa quế thật thơm.

Ngày tốt cảnh đẹp, tâm tình người ta cũng tốt theo, một khi tâm tình tốt sẽ muốn xướng lên cái gì đó, có người chuyện trò, có người ngâm thơ làm câu đối...

Ta vẫn là tiêu điểm nổi bật nhất, một cơn gió lạnh thổi qua, ta ngà say, hai má đỏ ửng đáng yêu, cánh tay mảnh mai vô lực mê hoặc, đôi mắt mông lung nhìn những công tử trẻ tuổi đang cười nói bên người ta, bọn họ là ai ta không biết, bọn họ nói gì ta cũng không nghe được, nhưng ta vẫn cười, cười run rẩy hết cả người, cười quyền rũ động lòng người.

Những kẻ đó đương nhiên thụ sủng nhược kinh, không ngờ lời mình nói chọc cười được mỹ nhân, kính sợ cẩn thận lấy lòng ta. Tâm tình của ta rất tốt, cười như tiếng chuông bạc, tay áo dài nhẹ duỗi, tiếng ca mềm mại như lụa bật ra từ môi, ta vừa ca vừa múa, hoàn toàn quên mất những người xung quanh tồn tại, quên đây là yến thượng của Hoàng thượng, phất tay áo, ta xoay tròn, uyển chuyển vũ đạo, ca xướng, y phục tím hỗ trợ biến ta thành tiên tử, tinh linh hoa trung.

Ai nấy ngây dại, si ngốc nhìn ta, một nhạc sư thông minh phản ứng, dạo đàn hòa âm với tiếng ca của ta, nhất thời tiên nhạc phiêu phiêu, hoa rơi là tả, thật như thiên thượng nhân gian.

Dừng múa, ta nhìn không được thờ gấp, men say bốc lên đầu, ta hơi choáng váng, bước đi cũng lảo đảo, mẫu thân vội vàng đi tới đỡ lấy ta, ta cười nhạt, lắc đầu, ý bảo ta không sao, nhẹ nhàng đẩy bà ra, nghiêng ngả đi về phía trước.

“Người đâu, quận chúa say, đưa quận chúa đến tẩm cung ai gia nghỉ tạm”. Hoàng hậu ra lệnh, hai cung nữ bên người bà lập tức đi đến trước mặt ta, ta mơ mơ màng màng tựa vào các nàng, không biết đi bao lâu, chỉ cảm thấy xung quanh càng lúc càng tĩnh lặng, có vẻ đã cách đám náo nhiệt rất xa.

Một trận gió lạnh thổi qua, ta ắt xì một cái, dạ dày cuộn cuộn trào ngược, khó chịu cực kỳ, đẩy hai cung nữ ra, ta che miệng chạy nhanh đến bên gốc cây nôn thốc, dạ dày không ngừng co rút, suốt buổi tối ta chưa ăn gì, cũng chẳng có gì để mà nôn ra, ta thống khổ ôm ngực, cố chế trụ cảm giác buồn nôn, một hồi tựa vào gốc cây.

“Không uống được rượu, cần gì cố?”. Thanh âm lạnh lùng vang lên, ta chậm rãi mở to mắt, một chiếc khăn gấm chía trước mặt, nhìn theo nó, ta thấy chủ nhân của khăn gấm – Lư Triệt, chàng ngạo nghễ đứng trước mặt ta như một pho tượng đất, buồn cười chính là một pho tượng đất lạnh như băng lại làm ra hành động rất dịu dàng – chàng đưa khăn của chàng cho ta.

Vì vừa nôn, men say giảm bớt không ít, ta có nên nhận cái khăn đó chẳng? Đúng vậy, ta nên nhận, nếu nhận được hết thấy sẽ thay đổi, chỉ là khi tiếp xúc với ánh mắt không chút độ ấm của chàng, ta bỗng ương ngạnh bỏ đi ý niệm vừa rồi trong đầu.

Khuôn mặt tái nhợt đánh lại, ta đứng thẳng người, ngẩng đầu lên, dùng ống tay áo chùi đi nước mắt, ta lạnh lùng nhìn ngược lại chàng, thanh âm càng lạnh lẽo hơn chàng nghiêng từng tiếng một. “Đa tạ ý tốt của thái tử, A Kiều sợ dơ khăn gấm của ngài thôi, Hoàng thượng hoàng hậu còn có chư vị đại thần đang chờ thái tử trong ngự hoa viên kia, A Kiều không dám nhọc thái tử phế tâm, vẫn là mời ngài trở về đi!”.

Lư Triệt ngạc nhiên, ánh mắt âm trầm hơn ban nãy rất nhiều, đường cong trên mặt cũng cứng đờ, chàng nhìn chòng chọc vào ta, ánh mắt như một thanh kiếm sắc làm ra không rét mà run, trầm mặc một lát, chàng phất tay áo, xoay người rồi đi, chỉ còn lại mình ta, thẳng lưng kiêu ngạo, đứng lặng trong gió lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bởi vì uống rượu lại đứng gió lạnh, trở lại tắm cung hoàng hậu sau ta liền ngã bệnh, trên người hết nóng lại lạnh, người cũng hỗn loạn, ngự y nói là cảm phong hàn, dặn dò ta nhất định phải chuyên tâm nghỉ ngơi, hoàng hậu và mẫu thân suy nghĩ cho thân thể của ta quyết định lưu ta lại trong cung dưỡng bệnh.

Cơ thể ta tuy rằng mảnh mai, lại không hề yếu đuối, ba ngày sau ta dần dần khỏe hơn, chỉ là tâm tình vẫn còn buồn bức rõ ràng, người gầy đi một vòng, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Qua ba ngày này, ta không hề nhìn thấy thân ảnh của Lưu Triệt, thậm chí cũng không nghe được tin tức về chàng, ta nghĩ chàng nhất định chán ghét ta muốn chết, dù sao ngày đó là ta gạt đi ý tốt của chàng, đối với một thái tử mà nói, không thể nghĩ ngờ đó là một việc vô cùng mất mặt.

Ta cố gắng ép mình đừng quá để ý đến chàng, đừng cần chàng, dù sao cũng là chàng sĩ nhục ta trước, nhưng ta không làm được, lòng dạ nữ nhân nếu đã động thì sẽ như cánh chim nhỏ bay cao, quần cũng quần không được.

Ta phải cảm tạ cữu mẫu của ta, bà là một nữ nhân thiện lương và nhân từ, nhất cử nhất động của bà đều thể hiện uy phong của một quốc mẫu tôn quý. Ba ngày nay bà ngày đêm ở bên ta làm bạn, dốc lòng chăm sóc ta, thậm chí bỏ xuống tôn nghiêm của hoàng hậu để nói giỡn giải sầu cho ta, ta biết bà đang áy náy, muốn thay nhĩ tử bồi thường cho ta.

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, cho dù là hoàng thất tôn quý, thân tình vẫn là máu mủ tình thâm, ta sao nhẫn tâm để vị mẫu thân này hao tổn tinh thần vì ta, vậy nên ta miễn cưỡng cười vui, mỗi ngày hầu hạ dưới gối, nhu thuận phụng dưỡng cữu mẫu, hoặc kể những chuyện thú vị chọc bà vui vẻ, hoặc đánh đàn hát xướng để giải nỗi buồn bức trong lòng bà, mấy ngày trôi qua, chúng ta ở chung thực hòa hợp, mẹ cũng càng yêu thương ta hơn, bà vẫn thường thường từ ái vuốt ve đầu ta mà nói. “Ai! Sớm biết nhĩ tử không nghe lời, lúc trước còn không bằng sinh một nữ nhĩ như thuận!”.

Ta cũng mỉm cười kiều xảo nói. “Hoàng hậu vì sao lại nói vậy? A Kiều cũng không phải giống như nữ nhĩ của ngài sao?”.

Ngày thứ sáu sau khi đã dưỡng khỏe bệnh, cữu mẫu lôi kéo ta, nói rằng hôm nay khí trời cuối thu đúng là thời điểm đi thưởng phong cảnh tốt nhất, ta đã ở trong cung buồn vài ngày, muốn ra ngoài hít thở không khí, dọc đường đi chúng ta nói nói cười cười thật vui vẻ.

Không bao lâu đi vào trong ngự hoa viên, đập vào mắt trước tiên là muôn hồng nghìn tía các loài hoa mẩn cả hoa viên. Đêm trung thu ngày nào đó ta uống rượu, chưa từng cẩn thận quan sát cảnh đẹp nơi đây, hôm nay xem ra, quả nhiên là một mảnh nhân gian tiên cảnh.

Ta mặc dù quận chúa quý vị, trong nhà cũng có hoa viên cho ta ngắm hoa, nhưng không thể so sánh với hoàng cung được, ta vui sướng đi vào biển hoa, dùng ngón tay bạch ngọc chạm vào những cánh hoa non mềm, giống như chạm đến những đứa trẻ con vừa được sinh ra.

Mơ hồ truyền đến tiếng binh khí va chạm quấy rầy không gian tĩnh lặng này, ta mơ màng nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới, không biết ai lớn mật dám vũ thương lộng kiếm trong ngự hoa viên. Hoàng hậu dường như nhìn ra nghi hoặc của ta, cười tiến đến giữ chặt tay ta nói. “Nhất định là Triệt nhĩ đang luyện công ở đó, đứa nhỏ này thích nhất luyện kiếm trong ngự hoa viên”.

Tiềm thức của ta nghĩ muốn lảng tránh, rồi lại tìm không thấy lý do lảng tránh, mà nội tâm lại mãnh liệt thúc đẩy ta. “Đi gặp chàng, đi gặp chàng đi!”.

Rốt cuộc gặp lại chàng, khác với hai lần trước chàng ngồi nghiêm chỉnh, lần này chàng mặc luyện công phục màu trắng, bởi vì quá nóng, vạt áo thoáng rộng mở, lộ ra lồng ngực cường tráng, lúc này chàng đang đấu với ba gã võ sĩ khác, tuy là một chọi ba nhưng vẻ mặt chàng rất tự nhiên, từng chiêu thức mạnh mẽ hữu lực, không lưu tình, chẳng bao lâu sau, cả ba gã võ sĩ đều bị chàng đánh toi bời, rất chặt vật.

“Lui xuống đường thương đi, lần sau so chiêu cùng bốn vương nhất định phải toàn lực ứng phó, bằng không bốn vương lấy đầu các ngươi”. Lưu Triệt cho ba gã võ sĩ lui xuống, cầm lấy khăn trắng thái giám dâng lên lau mồ hôi, thấy chúng ta tiến đến.

“Mẫu hậu sao lại đến đây, gần đây thân thể mẫu hậu mạnh khỏe chứ?”. Nói xong, hơi thở nam tính tráng kiện cùng khí thế quân lâm thiên hạ hướng chúng ta mà đến, ta chỉ cảm thấy mê man, không chế không được bị sức hấp dẫn của chàng mê hoặc.

“Ngươi đứa nhỏ này, vài ngày không đến xem vi nương, cũng không quản vi nương tịch tịch, chỉ biết nói nịnh, không bằng A Kiều, kiều xảo đáng yêu, cho vi nương tăng thêm không ít lạc thú”. Hoàng hậu nói xong liền kéo ta đến giữa bọn họ.

Ta không dám ngắt đầu nhìn chàng, sợ chính mình không nhận được dụ hoặc của chàng, ta nghe thấy tiếng chàng cười khê.

“Nói vậy, thật sự là đa tạ A Kiều muối muối!”.

Ta ít dám tin tưởng thanh âm ôn nhu này là phát ra từ miệng chàng, kinh ngạc qua đi, ta nâng lên hai tròng mắt trong suốt, hé mở môi đỏ nhìn chàng.

Chàng thật sự tuấn mỹ, môi của chàng hơi cong lên thành một nụ cười trêu mến, ta chưa bao giờ thấy chàng cười với ta như thế, phút giây đó, ta thật sự rối bời, thậm chí ta còn muốn nâng tay ngọc lên, dùng ngón tay mảnh khảnh chạm vào khuôn mặt chàng, chỉ là khi ta nhìn thẳng vào hai mắt chàng, đột ngột rơi vào vực thẳm. Trong cặp mắt đó, bao hàm treu tức, khinh thường và một tia lạnh khốc.

Ta bỗng dưng rét lạnh chân tay, trên trán cũng ẩm mồ hôi, trực giác nhắc ta lùi về phía sau, nhưng hai chân lại biến thành đá không thể động đậy.

Tiểu là lần này cứu mẩu không phát hiện ra sự khác thường giữa chúng ta, bà rất cao hứng Lưu Triệt có thể cười niềm nở với ta như thế, bà hải lòng nói. “A Kiều rất ít khi vào cung, bệnh lại vừa vãn, Triệt nhi, con dẫn A Kiều đi dạo trong ngự hoa viên đi!”.

Người chung quanh thức thời lui xuống, chỉ để lại hai chúng ta, lần này Lưu Triệt không chối từ, chỉ dùng ánh mắt như thế nhìn ta, ta không biết phải làm sao mới tốt, tính tình kiều ngạo không để ta lùi bước, ta đành trưng bộ mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

Im lặng thật lâu, đến khi mọi người đều đã đi xa, khi ta nghĩ mình sắp té xỉu đến nơi, chàng bỗng mở miệng, từng lời như từng mũi kiếm sắc nhọn đâm vào trái tim nhu nhược của ta. “Đã nhiều ngày quận chúa thật sự là nhọc tâm, sẵn sóc tí mĩ cho mẩu hậu của ta, ngôi vị công chúa mặc dù không thể tôn quý bằng thái tử phi, nhưng ít ra cũng mạnh hơn nhiều so với thân phận quận chúa”.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng không ngờ những câu chàng nói lại đã thương người lớn đến vậy, thì ra trong mắt chàng ta chỉ vì ngôi vị, với chàng ta chỉ ti tiện như một con kiến dưới chân chàng.

Ta nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm vào da thịt đến tứa máu, chỉ là ta không thấy đau, vì tâm ta còn đau đớn hơn, ta cắn chặt răng cố không để chính mình run rẩy, ta không thể khóc, nếu khóc, ta sẽ mất đi mọi kiều ngạo.

Ta hé miệng, muốn nói gì nhưng khi đến bên miệng lại biến thành tràng cười thanh thúy, ta cười, cười như không còn là mình, tiếng cười của ta vang khắp ngự hoa viên.

“Người cười cái gì? Điền rồi sao?”. Chàng nhăn chặt mày, hai cánh tay hữu lực giữ lấy vai ta, chàng lắc mạnh như muốn lay tỉnh ta.

Ta vẫn đang cười, cười sắp không thở được, chàng nổi nóng, đẩy ta thật mạnh. “Muốn cười thì cười cho đủ đi!”.

Ta bị chàng đẩy loạng choạng lui về phía sau vài bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, ta đứng thẳng, lau đi nước mắt vì cười, đến gần chàng, thật dũng cảm thật thông thả đến gần chàng, ngẩng đầu lên, ta si ngốc nhìn gương mặt anh tuấn mà lạnh lùng của chàng, dùng giọng nói đáng yêu mềm mại nhất trên đời này nói. “Thái tử dữ dội cao quý, dữ dội uy vũ, nhìn người cao cao tại thượng như vậy, oai hùng bất phàm như vậy, vì cái gì dưới linh hồn kiều ngạo đó lại là một tâm linh cô tịch âm u xấu xí?”.

Chàng cứng đờ, sắc mặt âm trầm nhìn ta, khoảnh khắc đó ta hoài nghi mình nhất định sẽ bị chàng bóp chết, nhưng chàng không làm, chàng không giết ta sao? Vậy tốt lắm! Ta lại cười quyến rũ. “Thái tử nếu không còn gì chỉ giáo, A Kiều cáo từ!”.

Xoay người, ta lướt qua, gió nhẹ thổi, lay động làn váy, ống tay áo phấp phới, ta ngẩng đầu kiên định đi về phía trước, lúm đồng tiền lúng liếng trên kiêu nhan nhợt nhạt, ta thật vui vẻ vì đã lấy lại tôn nghiêm và cao ngạo của ta.

Phía sau, một ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào ta vẫn chưa từng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trở lại trong cung, cứu mẩu sớm đã chờ, vừa bước vào phòng, bà liền tiến đến giữ chặt lấy tay ta, dịu dàng hỏi. “Như thế nào, vừa rồi tán gẫu với hoàng nhi như thế nào?”.

Ta nhìn hai tròng mắt ngập tràn sự tha thiết chờ đợi của cứu mẩu, dù năm tháng tàn khốc đã lưu lại dấu vết bên khóe mắt, bà vẫn xinh đẹp kinh người, vẻ đẹp thánh khiết dung hòa giữa nét nhu thuận của một nữ nhân và mẩu tính vĩ đại.

Ta cố gắng che giấu bi ai trong lòng, trái tim chỉ còn lại sự sùng kính, ta chăm chú nhìn bà, hai lúm đồng tiền nhợt nhạt hiện lên, nguyện vọng lớn nhất của cha mẹ trong thiên hạ có lẽ là muốn đưa con quý tộc tình cảm đứng người chẳng? Chỉ là, cứu mẩu, thực xin lỗi, người ngài chờ đợi không phải ta.

Chậm rãi đỡ bà ngồi xuống, ta quỳ xuống bên cạnh, đầu vùi vào lòng bà, ấm áp, hương thơm của một người mẹ, ta dùng thanh âm nhu hòa như gió xuân miền Giang Nam nói với bà. “Ta và thái tử ở chung rất tốt, hoàng hậu không cần lo lắng cho chúng ta”.

Ngày thứ hai, ta lấy có nhớ nhưng mẩu thân, rồi đi hoàng cung, dù hoàng hậu năn nỉ giữ ta ở lại, ta vẫn cương quyết đi, người mẹ thông thái này dường như hiểu ra rất nhiều, trước khi chia tay, bà giữ chặt lấy cánh tay ngọc mềm mại không xương của ta, ôm ta vào lòng mà nghẹn ngào. “A Kiêu, con là đứa nhỏ tốt, chỉ là Triệt nhi không có cái phúc khí đó!”.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi thành môn, bánh xe lăn trên nền đá, phát ra từng tiếng kéo kẹt, phảng phất như một bản tình ca xưa cũ đau thương. Rẽ màn che, ta liếc mắt nhìn hoàng cung đang dần dần cách xa lần cuối, nơi ta đã từng ký thác giấc mộng đẹp đẽ nhất của một cô gái rồi lại vô tình hủy diệt nó đi, trời âm u, phương xa mịt mờ không thấy rõ, trên bầu không một con nhạn cô độc bay qua, kêu to những tiếng bi ai tìm bạn đời thất lạc, buông màn xe, ta vô lực nhắm mắt lại, trong tim mơ hồ có đóa hoa điêu linh, từng cánh hoa héo rũ rơi xuống cung điện thần thánh mà uy nghiêm sau lưng.

Tiếng vó ngựa dồn dập cắt đứt niềm thương nhớ nặng nề của ta, xe ngựa đang đi bỗng ngừng lại.

“Sao lại ngừng?”.

Bàn tay với những ngón tay thon dài trắng nõn nhấc lên rèm che, ta lạnh nhạt hỏi, lời nói kinh ngạc lập tức tiêu biến khi nhìn thấy bóng người đang đi tới, Lưu Triệt, nam nhân tôn quý và cuồng vọng, giờ phút này đang ngồi ngay ngắn trên lưng bảo mã đỏ rực, cao cao sừng sững ngạo nghễ trước mặt ta, bởi vì ánh mặt trời, ta không rõ biểu tình trên mặt chàng, áo choàng đen phấp phới trong gió, chàng như thần tiên từ trời giáng xuống.

Chàng còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ còn ngại nhục nhã ta chưa đủ sao? Hay chàng dối ý, truy cứu tội ta mạo phạm chàng hôm qua? Ta lạnh lùng nhìn chàng, không nói.

Đột ngột, chàng cúi hạ thân mình, bàn tay to hữu lực bắt lấy cánh tay gầy yếu của ta, người xung quanh kinh hô, chàng đặt ta lên ngựa, lúc mọi người chưa kịp hoàn hồn lại, chàng đã gíoroi giục ngựa, vút đi như một con sóc.

Ngựa chạy rất nhanh, gió buốt thổi vù vù qua mặt ta sinh đau, khiến người ta không thờ nổi, để mình khỏi rớt xuống ngựa, ta ôm chặt lấy tấm lưng cường tráng của chàng, vùi đầu vào lòng chàng, không biết là vô tình hay cố ý, chàng dùng áo choàng nhẹ nhàng bao lấy ta.

Đây là lần đầu tiên ta dựa vào chàng gần như vậy, gần như tựa đầu vào lòng ngực chàng, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của chàng, hô hấp trầm ổn, cảm thụ được hơi thở nam tính mãnh liệt trên người, giờ khắc này ta hạnh phúc không gì sánh kịp, giống như trên đời chỉ còn hai người chúng ta, thiên địa vạn vật hóa thành hư vô, ta thỏa mãn thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, lắng lắng hưởng thụ khoảng thời gian khó có được, ta khẩn cầu tất cả các chư thần trên trời, cho dù phía trước là địa ngục a tì, ta cũng nguyện lúc này độc túy không tỉnh lại.

Không biết chạy bao lâu, không biết chạy bao xa, có lẽ đã đến tận cùng thế giới, con ngựa dừng lại, chàng xoay người xuống ngựa, nhẹ nhàng bế ta xuống như đang bế báu vật trân quý nhất trên đời.

Đứng thẳng thân mình, ta nhìn lên chàng, lúc này mới nhận ra chàng thật cao, ta chỉ đứng đến cằm của chàng. Giờ đây mới nhìn rõ mặt chàng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn lãng phi phàm, vô luận ở nơi nào chàng vĩnh viễn đều sở hữu khí phách của một bậc quân lâm thiên hạ, nhưng những sợi râu lởm chồm trên cằm và ánh mắt mỗi một biểu hiện ra chàng đã thức trắng suốt đêm qua.

Ánh mắt thâm thúy của chàng chăm chú nhìn ta, thật lâu không nói, đến lúc ta sắp biến thành tượng đá chàng bỗng nhiên dùng sức hai tay, gắt gao ôm ta vào lòng, giống như muốn dung nhập ta vào cơ thể chàng vậy, hai cánh tay rắn chắc của chàng như vòng sắt kiềm trụ thân hình mảnh khảnh của ta.

Một khắc đó, tất cả ý thức đều bay khỏi cơ thể ta, trong óc trống rỗng, máu cũng sắp đông lại.

Cuối cùng, chàng chôn đầu vào bờ vai nhẵn mịn của ta, ta nghe được thanh âm khàn khàn nỉ non bên tai.

“Ta yêu nàng, A Kiêu!”.

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ được niềm vui sướng của bản thân, toát ra từ tâm linh, ta rốt cuộc, rốt cuộc cũng đợi được, đợi được nam nhân kiêu ngạo này gọi mình một tiếng thâm tình, khi ta mở mắt ra, mới phát hiện hai giọt nước mắt trong suốt đã lăn tròn xuống má.

Chúng ta yêu nhau, yêu nhau cuồng dại, yêu đến đất trời sụp nứt, yêu không còn là chính mình nữa. Ban ngày, chúng ta giục ngựa chạy như điên, tình như nước thác chảy từ trên núi xuống, buổi tối, chúng ta bên nhau, gửi gắm tình cảm dưới hoa dưới trăng. Ban ngày, chúng ta lên núi ngắm cảnh, giữa núi xanh cao nguy nga cao ngất, nghe chàng tâm tình khát vọng hùng vĩ, buổi tối, ánh trăng bạc chiếu rọi, chàng sẽ kể cho ta nghe về thời thơ ấu tràn ngập âm mưu và bi ai, mà lúc này, ta sẽ dùng bàn tay ngọc vuốt ve khuôn mặt chàng, lúm đồng tiền như xuân phong lúng liếng, ta biết nam nhân kiêu ngạo này sẽ không cần bất kỳ ai thương hại, mà chàng cũng sẽ ôm ta, cầm gối lên trán ta mà nhỏ nhẹ. “Người hiểu ta chỉ có A Kiêu!”.

Ngày một ngày trôi qua, ta cùng chàng chơi đùa, cùng nhau cười, cùng nhau khóc, cùng nhau nháo, cùng nhau làm hết thảy những chuyện điên rồ nhất trên đời.

Ngày nọ, ta và Triệt vẫn như vậy ngồi bên hồ, chàng kể lại chuyện trước đây ta bày quỷ kế hung hăng treo cột chàng thái tử ca ca, khiến chàng ngã vào trong hồ, chúng ta cười nghiêng ngả, ta cười chàng bướng bỉnh, cười tình quái, lúc ấy, chàng đột nhiên giữ chặt vai ta, thật sâu ngóng nhìn khuôn mặt ta đỏ hồng vì cười, chàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào hai cánh môi mềm mại của ta, sau đó thâm tình nói. “A Kiêu, gả cho ta đi!”.

Ta ngây ngẩn cả người, cúi đầu, thẹn thùng đỏ bừng hai gò má, ta nghĩ mặt ta nhất định còn đỏ hơn quả hồng chín trên núi, khóe môi không kìm được ý cười. Nghiêng đầu, ta nghĩ nghĩ, chính sắc nói. “Ta, không, đồng ý!”.

Triệt biến sắc, bắt lấy tay ta không chịu buông, ta lập tức bật một tràng cười như tiếng chuông bạc, xoay người liền trốn, Triệt mới nhận ra ta trên chàng,

mấy bước liền bắt được ta, vừa cười vừa hỏi. “Vì sao? Chẳng lẽ nàng không muốn làm quốc mẫu?”.

“Không muốn, không muốn”. Ta bước bình lắc đầu, mân mê hai cánh môi hồng đào. “Ta hiện tại làm quận chúa rất tốt, lúc trước chàng vũ nhục ta như vậy, nếu là gả cho chàng, chẳng phải lúc ấy ta kêu trời không ứng, kêu đất đất không vô? Ta xem nha ~~~”. Cổ ý kéo dài âm điệu, ta nhẹ nhàng bước sen, đi đến nơi cách chàng vài ba bước, bảo đảm an toàn rồi mới nói. “Ta vẫn nên tìm một người bình thường gả qua, giống như ai đó ghét ta rồi lại yêu ta, muốn ta gả cho hắn, đối với ta rất ân cần, giống như...”.

“Á, đau...”. Chẳng biết xảy ra chuyện gì, ta bỗng ngã vào lòng chàng, quái lạ, vừa rồi rõ ràng ta đã đứng cách xa chàng một khoảng nhất định rồi mà, làn da non mềm va phải lồng ngực cứng như sắt thép sinh đau. “Chàng làm gì vậy?”. Ta gắt giọng, đẩy chàng ra, nhu nhu bả vai.

Chàng lại ôm ta thật chặt, nói gì cũng không chịu thả, nóng giận bá đạo nói. “Không được, không được, ngoại trừ ta ra, không cho nàng muốn nam nhân khác!”.

Sau đó, bàn tay to thô ráp của chàng cẩn thận vuốt ve khuôn mặt ta, ngón tay dịu dàng lướt qua bờ mi cong vút, trông mắt như hồ thu, cái mũi nhỏ thanh tú, cuối cùng, tay chàng dừng lại trên môi ta, nhẹ nhàng vẽ quanh hình môi, chàng thở dài. “Nàng tiểu yêu tinh, muốn như thế nào mới chịu gả cho ta đâu?”.

Nhìn không được cười ra tiếng, cánh tay ngọc quấn quanh cổ chàng, bắt chước khẩu khí của chàng cũng thở dài. “Ai! Thái tử điện hạ, chàng muốn làm gì để chứng minh chàng quyết tâm muốn lấy A Kiều đâu?”.

Chàng hôn lên môi ta thật sâu, lúc lâu sau, chàng ngẩng đầu lên, ngóng nhìn hai mắt trong suốt như nước của ta, trịnh trọng hứa. “Kiếp này nếu lấy được A Kiều làm vợ, tất dựng kim ốc tàng kiều!”.

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mùa đông năm nay phá lệ đến sớm, gió lạnh không chút lưu tình xâm nhập vào đô thành cổ kính, Cảnh Đế phụ hoàng của Triệt ngã cảm phong hàn, nhưng lại một bệnh không dậy nổi, cuối cùng tại cái giá rét của mùa đông này, buông tay mà đi.

Cảnh Đế băng hà sau, Triệt đăng cơ, xưng Hán Vũ Đế.

Năm thứ hai xuân về hoa nở, Triệt giữ đạo hiếu đã mãn trăm ngày, chính thức phong ta làm hậu, nhập chủ đông cung.

Đại hôn ngày đó, ta mặc một thân đồ thắm giá y, đầu đội mũ phượng khăn quàng vai, nhìn kỹ chính mình trước gương đồng, ai cũng nói làm tân nương là thời khắc đẹp nhất cuộc đời của người con gái, mà ta Trần A Kiều, là tân nương đẹp nhất trong các tân nương.

Đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười thần nhiên, giờ tay nhắc chân phong tình vạn chủng, váy dài đỏ rực càng tôn thêm vẻ tươi đẹp của người mặc, phong hoa tuyết đại.

Trong tiếng quý lạy của chư thần, ta chậm rãi bước về phía trượng phu, giờ phút này chàng đang đứng trên đài cao, mỉm cười nhìn xuống ta, kiêu ngạo, tự hào, không ai bì nổi.

Khi ta giao bàn tay mềm của mình cho chàng, chàng nắm chặt lấy nó, lòng bàn tay của chàng thật là ấm, như suối nước nóng chảy vào lòng đất, chúng ta nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ không rõ, tình yêu cuồng nhiệt không thể diễn tả hết, rồi chàng giờ cao hai tay, cười lớn tuyên cáo với mọi người. “Xem, đây là tân nương của trẫm, tân nương xinh đẹp nhất của Hán Vũ Đế trẫm!”.

Đại lễ qua đi, giữa tiếng chúc mừng của mọi người, chúng ta lên xe khỏi giá hồi cung, đột nhiên ta phát hiện, nơi xe đang đi tới không phải là cung hoàng hậu.

“Chàng muốn dẫn ta đi chỗ nào?”. Ta hỏi.

“Suýt... Không nên hỏi”. Chàng búng nhẹ lên mũi ta, ôn nhu cười. “Nhắm mắt lại, trong chốc lát nàng sẽ biết”.

Xe ngựa đi một hồi lâu, rốt cuộc dừng lại.

“Tốt lắm, các người đều lui đi!”. Khiến mọi người lui, chàng nhẹ nhàng ôm ta xuống xe ngựa, đặt ta đứng trên mặt đất, chàng cười mà nói. “Được rồi, mở to mắt ra!”.

Ta chậm rãi mở mắt, kinh ngạc trước cảnh tượng xung quanh, một tòa cung điện huy hoàng sừng sững trước mặt ta, ngọc lưu ly màu vàng lóe sáng chói

mắt dưới ánh mắt trời, cột ngọc điêu khắc hoa văn tuyệt mỹ, trên cao treo biển bằng trúc vàng ghi ba chữ lớn : Trường, Môn, cung!

Ta đẩy cửa cung, màn gấm hoa mỹ, tua rua rực rỡ, trần nhà hoa quý, ngập tràn châu báu cổ vật... Phút giây đó, tất cả ngôn ngữ đều tái nhợt vô lực, ngay cả dùng ngôn ngữ đẹp nhất thiên hạ cũng không thể diễn tả hết được những gì ta đang chứng kiến.

Đây là kim ốc? Đây là kim ốc chàng xây cho ta trong nửa năm trời ngấn gối? Ta nghĩ bộ dáng của mình lúc đó nhất định rất ngốc, hai mắt mở to, miệng há hốc, không biết hình dung sự kinh ngạc của mình như thế nào.

Triệt cố nhin cười, tiến đến, ôm ta, lồng ngực rộng lớn bao trọn lấy hai bờ vai, bên tai ta, chàng cười dịu dàng, hơi thở nóng bỏng thiêu đốt hai tai ta.

“Thích không?”. Chàng hỏi ta.

Thích, sao ta có thể không thích? Ta như một đứa trẻ, múa quay tròn trong cung, không như vậy không thể bộc phát hết nỗi vui sướng trong nội tâm, giá y đỏ thắm cũng xoay tròn theo bước chân ta, cả người như một đốm lửa hoa mỹ.

“Nàng tiểu yêu tinh, nhất định phải dụ hoặc ta như vậy sao?”. Triệt tiến lên đây, một phen ôm ta, ta cười, cũng ôm chàng, chúng ta nép vào bên nhau, sau đó, ta rung rung nước mắt hỏi chàng.

“Triệt, chàng đối với thiếp như vậy, muốn thiếp như thế nào mới phải?”.

Chàng nhẹ nâng mặt ta lên, thấy mắt ta ngấn nước, thâm tình nói. “Kiếp này, chúng ta không cách xa không ly biệt!”.

“Được, kiếp này, chúng ta không cách xa không ly biệt!”. Ta say đắm ngã vào lòng chàng, thỏa mãn ni non, kim ốc phát sáng khắp nơi.

Triệt đứng cơ sau cũng không thực thuận lợi, bởi vì tuổi trẻ, rất nhiều quyền thần không chịu phục chàng, dù lời nói đa phần cung kính, nhưng hành động lại bất tuân, dòng họ Đậu thị do Đậu thái hậu cầm đầu càng quá phận.

Ta thường xuyên bắt gặp Triệt một mình trầm tư lúc đêm khuya, mảy anh tuấn vẫn luôn nhíu chặt, vì phê sửa tấu chương thường cả đêm không ngủ, mà tấu chương vấp và phê sửa rồi lại luôn bị phế chỉ ngay hôm sau. Triệt nhanh chóng gầy yếu, ta xem trong mắt, đau trong lòng.

Rốt cuộc có một ngày, Triệt không chịu đựng nổi ôm chặt lấy ta, đầu chôn vào lòng ta, thống khổ thở dài. “A Kiều, ta nên làm gì mới tốt bây giờ?”.

Ta nhẹ nhàng xoa dịu vị trượng phu trẻ tuổi, thân nhiên nói. “A Kiều là nữ lưu, sao quản được triều chính đại sự, chỉ là khi thiếp đi ngang qua ngự hoa viên, thấy gốc mẫu đơn A Kiều trông...”.

Triệt ngẩng đầu, không rõ vì sao ta lại nói như vậy, ta nhìn chàng, cười. “Gốc mẫu đơn kia là hoa trung cực phẩm, khi hoa nở, nhan sắc đỏ tươi ướm át, rất là đẹp, chỉ là không biết vì sao, năm nay chung quanh mọc đầy cỏ dại, hoa mẫu đơn yếu đuối bị ép trong đám cỏ dại như sắp bại đến nơi, A Kiều sợ hạ nhân thô tay thô chân phá hủy danh hoa, vì thế tự mình đi nhổ trừ cỏ dại, làm sao biết cỏ dại cắm rễ sâu rất khó bật cả gốc, mới nhờ vài cái tay chân A Kiều đã đau nhức, nhưng A Kiều nghĩ không vấn đề gì, hôm nay nhổ không xong, còn có ngày mai, ngày mai nhổ không xong còn có sau này, chỉ cần mỗi ngày đều nhổ tất có một ngày sẽ sạch cỏ dại, mẫu đơn độc nhất tươi đẹp”.

Ta tự tin cười nói. “Ồi! Hôm nay đã là ngày thứ sáu, hoàng thượng, ngài muốn đi xem gốc mẫu đơn kia với A Kiều không?”.

Triệt ngắm ta, im lặng hồi lâu, đột nhiên ôm chặt lấy ta kích động khen ngợi. “Không sai, hôm nay chưa được, còn có ngày mai, một ngày nào đó ta sẽ khiến thiên hạ thần phục dưới chân mình”.

Triệt có vạn quân lời đình hỗ trợ, đối đãi địch nhân kiên quyết xuống tay, không thủ hạ lưu tình, cho dù là thân nhân của mình, từ ngày đó những thân nhân chàng gọi là cứu bá, biểu huynh, thúc phụ linh tinh liên chậm rãi biến mất khỏi triều đình, Triệt cuối cùng cũng đứng trên quần thần ngạo nghễ!

Đoạn thời gian đó, mỗi tối dù vội đến đâu chàng cũng sẽ đến tẩm cung của ta cùng ta tương thủ, chàng sẽ ôm ta, liệt kê những việc chàng đã làm, hỏi ta ý kiến. Ta sẽ không trực tiếp trả lời chàng, từ xưa đến nay hậu cung không được can thiệp triều chính, cổ có minh huấn, huống chi ta cũng không phải tài nữ thần kỳ gì, không thể nói ra đối sách chân chính, nhưng ta vẫn làm như ngày ấy, uyển chuyển nói ra cái nhìn của mình, nói mà như không để chàng tự hiểu.

Khi kẻ địch cuối cùng biến mất, chàng cao hứng nắm lấy hai vai ta cười nói như một đứa trẻ. “A Kiều, nàng thật sự là ngôi sao phúc mệnh của ta!”.

Ta cười, nghịch ngợm nói. “Thiếp cũng không làm sao, bầu trời thật nhiều sao, nếu thiếp làm, thiếp sẽ là ánh trăng độc nhất vô nhị!”.

Mà Triệt sẽ sùng nịnh cười. “Đúng, nàng là ánh trăng độc nhất vô nhị của ta!”.

Ngày một ngày trôi đi, cuộc sống của chúng ta ngọt ngào như ướp mật, cho đến nhiều nhiều năm về sau, ta vẫn còn khấn cầu, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở giây phút đó thật là tốt biết bao!

Chương 6

Hết thấy bi kịch của ta, phát sinh vào một mùa hè đẹp đẽ.

Năm ấy mùa hè tiết trời thật sự rất tốt, tuy rằng mặt trời chiếu sáng rạng rỡ cũng không thấy nóng, đôi lúc có gió nhẹ thổi qua, khiến người ta cảm giác man mát nhẹ nhẹ, hoa sen trong ao nở xinh xắn, hoa trắng nõn thanh nhã, lá sen xanh thẫm lay động trong ao, như một bức bách hoa tranh kỳ họa.

Sinh nhật của Triệt, cũng là ở mùa hè. Ngày đó, tỷ tỷ của chàng là Bình Dương công chúa mời chúng ta đến phủ sum họp, chúng ta vui vẻ đáp ứng.

Bình Dương là tỷ tỷ đồng phụ đồng mẫu với Triệt, tình cảm phá lệ thật khăng khít, bọn họ thoải mái nói chuyện, không có gì giấu nhau, tình cảm thân thiết biểu hiện ra ngôn ngữ. Khi ta tiến cung thì Bình Dương đã sớm xuất giá nhiều năm, cho nên ta và Bình Dương không quen thuộc lắm, thân nhiên xã giao vài câu, khách sáo chút ít, ta liền không thú vị ngồi một bên.

Không biết bọn họ nói cái gì, đại khái là nói nhảm vài chuyện đi, bọn họ cười rất vui vẻ. Bình Dương công chúa bỗng nhiên ngừng cười nói. “Đệ đệ ngoan, hôm nay là sinh nhật đệ, tỷ tỷ chuẩn bị cho đệ một tiết mục hay, đệ cần phải tận hưởng!”. Dứt lời, vỗ tay hai cái, tiếng nhạc phiêu nhiên vang lên.

Trong tiếng nhạc tuyệt vời, một nhóm nữ nhân mặc áo xanh bắt đầu múa, tay áo dài xòe mở, thân thể mảnh mai uyển chuyển múa cực kỳ đẹp, ta cũng muốn múa, chỉ tiếc hiện tại ta đã là quốc mẫu của một nước, không thể tùy tiện như trước kia.

Đang lúc ta đang nghĩ ngợi, làn điệu lại chuyển, âm nhạc chậm chậm như tiếng thiếu nữ thở dài, trong âm vang nhu hòa đó, một nữ tử áo trắng phiêu dật lướt vào, vừa ca vừa múa, mặt nàng rất đẹp, mắt sáng như sao, chốc người mơ màng, vòng eo của nàng tinh tế đến nỗi mỗi bước ca múa tưởng như tùy thời đều có thể bẻ gãy, khiến người vô hạn triu mến.

Thật sự rất xinh đẹp, ta nhìn hồ sen ca vũ trước mắt, trong lòng ần ần bất an.

Triệt xem vô cùng cao hứng, chàng nhướn mày cười rạng rỡ. “Nữ tử áo trắng này là ai? Kỹ thuật múa thật sự ngang ngửa hoàng hậu của trẫm!”.

Bình Dương công chúa nở nụ cười, sau đó dùng giọng nói thanh thúy cho chúng ta biết. “Tên nàng là Vệ Tử Phu!”.

Đêm đó, Triệt say khướt trở về.

Ngày thứ hai sau khi lâm triều, Triệt đến chỗ ta, nhưng lần này chàng không ôm ta như những lần trước, cả người muốn nói lại thôi, tâm thần không yên, ta không biết đã xảy ra chuyện gì, đi ra trước diu chàng ngồi xuống, tự tay châm cho chàng một chén trà, cười hỏi. “Hoàng thượng có việc sao, muốn nói với A Kiều chuyện gì à?”.

“Ừm!”. Chàng do dự một chút, lại vẫn nói ra. “Sáng nay Bình Dương công chúa dâng tấu chương khuyên trẫm nạp phi, quần thần cũng nhất thanh đồng ý!”.

Xoảng! Ta cứng đờ, chén trà trên tay rơi xuống đất, nát vụn.

“Có bị sao không?”. Triệt vọt lại đây, giữ chặt tay của ta, vội vã nhìn xem ta có bị thương không.

Ta đẩy chàng ra, lùi về sau, lạnh lùng hỏi. “Vì cái gì?”.

Triệt chần chờ một chút, nói. “Quần thần thấy trẫm đại hôn một năm vẫn chưa có con nối dòng, suy nghĩ vì cơ nghiệp Đại Hán thiên thu muôn đời, muốn trẫm lập phi”.

Ta cười lạnh, chúng ta đại hôn mới chỉ một năm, không có con thì có gì ngạc nhiên? Chúng ta còn trẻ như vậy, đại thần các ngươi, thật sự nhàn quá!

Ôm tía hy vọng cuối cùng, ta hỏi. “Vậy còn chàng? Chàng nói thế nào?”.

Triệt trốn tránh ánh mắt của ta, quanh co. “Trẫm đã chuẩn tấu!”.

Tiếng nói của hắn tuy rằng rất nhẹ, nhưng với ta mà nói lại chẳng khác gì tiếng sét.

Ta đỡ lấy cái bàn, giữ cho mình không ngã xuống, chưa sót hỏi tiếp. “Chàng không yêu thiếp sao?”.

“Không, ta vẫn yêu nàng!”. Triệt xông lên ôm lấy thân hình đã muốn lạnh lẽo của ta, ôm ta thật chặt, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể hắn truyền qua ta, nhưng ta vẫn lạnh.

Hắn kích động nói. “Ta vẫn yêu nàng như trước, nhưng dù gì trẫm vẫn là vua của một nước!”.

Vua của một nước thì sao, vua của một nước có thể có tam cung lục viện, tả ủng hữu ô, có thể bất trung với tình yêu của chính mình sao?

Ta cười khỏ một tiếng, thần nhiên nói. “Nàng đẹp hơn ta, có phải không?”.

Triệt ngẩn người, nói. “Không, A Kiều, vẻ đẹp của các nàng khác nhau, nàng là một đoá mầu đơn kiều diễm, xinh đẹp mà cao quý, còn nàng ấy như một đoá sen trắng thanh nhã, tươi mát nhu nhược”.

Ta biết nữ nhân kia là ai.

Đẩy hẳn ra, ta cười lạnh, nhìn thấy ánh mắt hần, ta trào phúng. “Đúng vậy, ta là mầu đơn, nàng là sen trắng, vậy kế tiếp thì sao? Có phải sẽ có hải đường mặt lị*, thu cúc, đông mai không? Ngự hoa viên lý còn trăm hoa đua nở nữa là”.

*Mặt lị = hoa nhài.

Triệt có chút giận, đứng sững ở đó. “A Kiều, nàng không cần cố tình gây sự, ta đã chịu nhún nhường rồi, nàng còn muốn thế nào nữa?”.

Ta im lặng, hần là hoàng đế mà còn không biết thì ta làm sao biết? Mà dù có biết thì hần sẽ làm cho ta ư?

Thấy ta không nói, Luru Triệt bước đến ôm ta, dịu dàng nói. “Mặc kệ thế nào, nàng vẫn là hoàng hậu tôn quý của ta, là ánh trăng độc nhất vô nhị của ta!”.

Ta lạnh lùng ngắt lời hần. “Phút giây này, ta không muốn là hoàng hậu, không muốn là ánh trăng gì nữa, ta chỉ muốn làm một nữ nhân bình thường, một nữ nhân yêu cầu trọng phu trung trinh với mình!”.

Luru Triệt biến sắc, âm trầm đến đáng sợ. “Nàng đang yêu cầu một trọng phu làm hoàng đế trung trinh với nàng sao? Ngay cả ta muốn thì thần dân thiên hạ có thể không? Nàng nói thử xem hoàng đế nào chỉ có một hoàng hậu? Tam cung lục viện là biểu tượng cho thân phận tôn quý của một hoàng đế, nàng có hiểu không? Huống chi, nạp phi không có nghĩa ta phản bội tình cảm với nàng, ta vẫn yêu nàng, sủng nàng như xưa...”.

Nạp phi còn không có nghĩa gì ư? Ngươi và một nữ nhân khác tóc mai vành tai chạm vào nhau còn không có nghĩa gì ư? Vậy cái gì mới có nghĩa?

Ta bĩ ai nhìn hần, lần đầu tiên cảm giác chúng ta xa cách đến thế.

Ta cắn răng, thốt ra từng chữ một, lời nói lợi hại đánh thẳng lên khuôn mặt tuấn dật của hần. “Luru Triệt, ngươi đứng là đồ khốn kiếp!”.

Triệt giận dữ, gờn bàn tay lên định cho ta một cái tát, ta ngửa đầu không né tránh, quật cường nhìn hần, mặt hần lại biến đổi, kìm nén phần nộ trong nội tâm, thu tay lại, nghiêng răng nói. “Niệm tình nàng vì phạm lần đầu, lần này tha cho nàng, nếu có lần sau nhất định ta sẽ không bỏ qua!”.

Nói xong, hần xoay người rời đi, không có nửa phần lưu luyến.

Kim ốc phát sáng, lần đầu tiên cho ta cảm giác nó chói mắt thật sự.

Ba ngày sau, không để ý đến ta kiên quyết phản đối, Luru Triệt nạp Vệ Tử Phu làm phi, phong làm phu nhân.

Từ đó về sau vài ngày Triệt vẫn đến tìm ta, nhưng bị ta cự tuyệt ngoài cửa không gặp, khí phách như hần, kiêu ngạo như hần, sao chịu được con giận không đầu như thế, dần dần hần cũng không đến nữa.

Mẫu thân Quán Đào cũng đã biết chuyện từ thái hậu cửu mẫu, tận tình khuyên bảo ta, mẫu thân nói. “A Kiều, ta mặc dù là công chúa cao quý, gả cho phụ thân con rồi, vinh quang cả đời ông ấy đều do ta mang đến, vậy mà ông ấy vẫn cưới ba vợ bốn nàng hầu đó thôi, đây — là quyền lực của nam nhân!”.

Cửu mẫu nói. “Lịch đại hoàng đế, người nào không tam cung lục viện bảy mươi hai phi, mà Triệt nhi đến giờ mới lập phi, A Kiều, nghĩ thoáng đi, thân là quốc mẫu một nước, lòng dạ nhất định phải rộng rãi!”.

Ta bỗng nhiên có chút nhớ nhung, ta chỉ muốn đuổi theo một đoạn tình yêu hoàn mỹ trình trung, có sai ư? Ta chỉ nghĩ độc chiếm trọng phu của ta, có sai ư? Dựa vào cái gì nam nhân có thể ba vợ bốn nàng hầu, dựa vào cái gì hoàng thượng có thể tam cung lục viện, thật đáng buồn là mẫu thân và cửu mẫu, hai nữ nhân cơ trí như thế, đến cuối cùng vẫn chết lặng chấp nhận đúng sai hết thấy.

Mẫu thân và cửu mẫu đau khổ khuyên ta đi xin lỗi Luru Triệt, ta không đi.

Ở trong phòng buồn mấy ngày, thực tại có chút khó chịu, hôm nay, ta đi vào ngự hoa viên.

Hương thơm vẫn tràn đầy như cũ, muôn hồng nghìn tía vẫn như cũ, suy nghĩ của ta lại phiêu đảng trở về lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, ở trong này, ta từng nâng bước múa trong gió, ở trong này, hần từng hằng ngày luyện võ.

Một tiếng cười duyên dáng phá vỡ suy nghĩ của ta, ta sững người, ở nơi không xa, ta gặp Luru Triệt đang ôm nữ tử áo trắng kia, gấn một đoá hoa tươi kiều diễm lên tóc mai nàng, nữ tử cười duyên, bàn tay uốn éo chạm rãi vòng qua bả vai hần.

Ta đứng ở nơi đó, như một bức tượng đá, không thể di động, không nói nên lời, không thể hô hấp, không thể tự hỏi.

Triệt phát hiện ra ta, trong mắt ánh lên một tia mừng rỡ, nhưng rất nhanh đã bị lạnh lùng thay thế. “Hoàng hậu nhã hứng, đến ngự hoa viên ngắm hoa”.

Ta cũng đáp lời. “Hoàng thượng nhã hứng cũng không phải rất tốt đó sao? Không chỉ ngắm hoa, còn có thể ngắm mỹ nhân!”.

Sắc mặt của Triệt càng thêm lo lắng, sau đó hần cười nói. “Phải! Từ Phu, mau tới bái kiến hoàng hậu!”.

Nếu hần muốn đánh ta một tát, thì hần đã thành công, lửa giận thiêu đốt tất cả lý trí của ta, khi Vệ Từ Phu hành lễ với ta, ta ngăn cản nàng. “Không cần”. Rồi lạnh lùng nhìn Lư Triệt, ta nói. “Hoàng thượng, người thật đúng là rất giỏi, cư nhiên có thể dùng một kỹ nữ hèn mọn vũ nhục ta, ta đường đường là quận chúa con gái Đại Hán công chúa, một quốc mẫu, thế nhưng bại dưới tay một kỹ nữ”.

Vệ Từ Phu tái xanh mặt, môi run lên, bộ dáng tùy thời sẽ té ngã, Triệt đỡ lấy nàng ta, giọng nói còn lạnh hơn băng. “Không cần đàm thân phận với trẫm, mẫu thân của trẫm là Vương hoàng hậu, xuất thân của bà cũng không hiển hách, nhưng bà so với những kẻ tự xưng là vương tôn công chúa các người còn cao quý hơn một ngàn lần”.

Ta biết mình nói lỡ, cũng biết Triệt canh cánh trong lòng việc hai mẫu tử hần luôn bị Bạc hoàng hậu xuất thân cao quý khi dễ ra sao. Ta bỗng nhận ra, ta và Bạc hoàng hậu bị phế, Vệ Từ Phu và Vương hoàng hậu mẫu thân của Triệt, vận mệnh của chúng ta quả thực tương tự, một khắc đó, ta rùng mình.

“Chờ một chút”. Lúng túng gọi lại Triệt đang mang Vệ Từ Phu rời đi, ta ngây ngốc hỏi một câu. “Người sẽ biếm ta vào lãnh cung đúng không?”.

Vai Triệt run lên, không quay đầu lại, tiếng nói của hần cũng đã đủ xé rách tâm can ta. “Không cần, không có trẫm, tòa kim ốc của người cũng có khác gì lãnh cung?”.

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đêm khuya, ánh trăng nặng nề. Trăng sáng giữa bầu không tịch mịch càng có vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, kiêu ngạo.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi đêm ta đều thích đứng một mình lặng lẽ trong cung, ngóng nhìn trăng hết tròn lại khuyết. Ánh trăng thê lương, sa y của ta, da thịt của ta, đều trở nên trong suốt.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, hết sức mềm dịu, hết sức ôn nhu vén gợi tay áo của ta.

Giữa ánh trăng, dường như ta trở thành tiên tử thủy tinh.

Đã hai tháng rồi, từ lúc từ biệt tại ngự hoa viên, ta chưa gặp lại Lư Triệt.

Bước thong thả trong cung, ta nhẹ nhàng vuốt ve từng viên gạch, vuốt ve từng bậc thềm ngọc chạm khắc hoa lan, nghĩ về Triệt trước kia khi vẫn còn trẻ hết sức lông bông, lúc hần xây kim ốc cho ta, bỏ ra bao nhiêu nhiệt tình, nghĩ về chúng ta dựa sát vào nhau đêm trăng nào đó, có bao nhiêu nhu tình ngọt ngào, nghĩ về lời thề của chúng ta lúc đó: “Kiếp này chúng ta không cách xa không ly biệt!”.

Lời thề non hẹn biển vẫn còn văng vẳng bên tai, giai nhân vẫn đây, chỉ là kim ốc đã biến thành lãnh cung.

Ta chưa xót cười khế. “Lư Triệt, chàng thật là xa xỉ!”.

Ta không còn khí lực bước tiếp, chống tay lên tường, ngao mạn chậm chậm ngồi xuống đất, đất lạnh quá, nhưng lạnh sao bằng lòng? Cuộn người lại, ta thu người vào một góc nhỏ, hai tay gầy yếu ôm chặt lấy chính mình, tựa đầu vào bên trong, lặng lẽ khóc nức nở.

“A Kiều, nàng lại đang làm gì thế?”. Thanh âm ôn hòa vang lên, ta ngẩng đầu, xuyên thấu qua đôi mắt đầm lệ mông lung, ta thấy Triệt thương tiếc nhìn mình.

Ta nín thở, mở to hai tròng mắt rung rung vô thức nhìn hần.

Triệt đi tới, dịu dàng ôm ta vào lồng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cứng đờ của ta. “Trời, nàng lạnh như một khối băng!”. Hần tức giận kêu lên, vội vàng cởi áo choàng quàng lên người ta, một phen ôm lấy ta, hần nghiêng răng nghiêng lợi. “Bọn cung nữ chết tiết đi đâu rồi? Bọn họ dám chăm sóc nàng như thế này ư? Trẫm phải lột da các nàng ta ra!”.

Ta lẳng lẳng nằm trong lòng hần, nước mắt rớt cuộc như một chuỗi hạt trân châu bị đứt lã chã tuôn rơi.

Triệt gắt gao ôm ta, bước nhanh trở về phòng, một bước đá văng cửa phòng, hần hô to. “Người đâu! Chuẩn bị canh gừng nước ấm!”.

Các cung nữ không dự đoán được hần sẽ đến, nhất thời hoảng thành một đoàn.

Nhẹ đặt ta lên giường, Triệt kéo chăn bông đắp kín cho ta, bàn tay to ấm áp mà hữu lực xoa nắn hai bả vai cứng ngắc vì lạnh của ta, gấp gáp nói. “A Kiều, có đỡ hơn chút nào không?”.

Phút giây đó, ta hạnh phúc tin tưởng, hần, hần vẫn yêu ta!

Yếu ớt nhìn hần, ta đau đớn hỏi. “A Kiều sống chết, hoàng thượng vẫn còn để ý sao?”.

Triệt đau lòng ôm ta chặt hơn, run giọng nói. “Nàng nói bấy bả gì đó, trăm một khắc cũng chưa từng quên nàng!”.

Hần nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, bàn tay vuốt ve kiều nhan nhọt nhọt. “Đã nhiều ngày, trăm mỗi ngày đều nhớ đến nàng, đắn đo nàng ở trong cung có tốt hay không? Ăn có ngon miệng không? Ngủ có đủ giấc không?... A Kiều”. Hần thở dài, đầu chôn vào gáy ta. “Không cần cầu gât trăm nữa, được chứ?”.

Ta muốn nói với hần một tiếng “được“, nhưng từ trên người hần, ta nghe thấy mùi hoa sen thoang thoang.

Nếu phút giây đó ta nói tiếng “được“, có lẽ những ngày về sau ta đã hạnh phúc.

Chỉ là, ta không nói, vì ta là Trần A Kiều.

Ta nhẹ nhàng giã hần ra, cười lạnh hời hợt. “Hoàng thượng là mỗi ngày ở bên mỹ nhân ôn nhu mà tưởng niệm A Kiều đó sao?”.

Triệt chấn động một chút, bàn tay nâng cằm ta bỗng nhiên siết chặt, ánh mắt của hần cũng trầm xuống. “A Kiều, đừng khiêu chiến quyền uy của ta một lần nữa, ta sủng nàng không có nghĩa là ta dung túng nàng”.

Phải rồi! Đây mới là hần, đây mới là tấm lòng thật sự của một đế vương!

“Triệt”. Ta gạt tay hần đang giữ cằm ta ra, lần đầu tiên, lần đầu tiên ta chủ động ôm hần thật chặt. “Nghe đây, ta muốn nói những lời này, không phải là nói với thiên tử Đại Hán, không phải nói với quần thần và dân chúng, ta chỉ nói với chàng, trượng phu của ta”. Ta nghẹn ngào. “Chàng là trượng phu duy nhất của ta, rồi nàng ta đi có được không? Chỉ yêu mình ta thôi có được không? Tổng nàng ta xuất cung đi, ta biết điều đó không công bằng với nàng ta, nhưng chúng ta có thể cho nàng ta nhiều vàng bạc châu báu, chúng ta có thể an bài tương lai thật tốt cho nàng ta, chúng ta có thể...”.

“Đủ rồi!”. Triệt rống lớn, hung hăng đẩy ta qua một bên, ánh mắt hần nhìn ta đầy chán ghét, tràn ngập khinh bỉ. “Người thân là quốc mẫu nhưng lòng dạ lại hẹp hòi như thế, mệ Từ Phu còn nói đỡ cho người nhiều lời hay, sớm biết người như vậy trăm đã không đến gặp người!”.

Sau đó, hần xoay người rời đi, không quay đầu lại.

Thì ra là Vệ Từ Phu bảo hần đến gặp ta, nếu Vệ Từ Phu không nói gì thì sao? Nước mắt cuộn cuộn, trước mắt ta bỗng tối sầm, mắt đi tri giác.

Tỉnh lại lần thứ hai đã là buổi trưa hai ngày sau đó, các cung nữ kinh hoàng thất thố vây quanh ta, có lẽ hoàng thượng giận giữ rời đi, ta lại té xỉu khiến các nàng sợ hãi, vừa thấy ta tỉnh lại, các nàng cao hứng nói. “Nương nương cuối cùng cũng tỉnh, chúng nô tỳ thật sự sợ đến chết mất”. Cần trọng, các nàng hỏi ta. “Nương nương, ngài có muốn chúng nô tỳ bẩm báo hoàng thượng...”.

“Không cần”. Quay đầu, ta lạnh lùng nói, một nam nhân tâm không còn đặt ở ta, sinh tử của ta liên quan gì đến hần nữa?

Từ ngày đó, ta bị bệnh, bệnh tới rào rạt, mỗi ngày đều nửa tỉnh nửa mê vượt qua, uống thuốc gì cũng không khỏi sắc, các cung nữ sắc thuốc bỏ ta ăn bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu, chỉ trông chờ vào chút ít rau xanh duy trì thân thể suy yếu.

Một tháng trôi qua, cơ thể ta tái nhợt gầy yếu gần như tàn tạ.

Triệt, thủy chung chưa từng tới.

Một ngày, một thái giám truyền lời tiến tới bẩm báo, ngày hội Trung thu hoàng thượng đại yến quần thần, thân là quốc mẫu, ta phải đi.

Đúng nhỉ! Lại là một lễ Trung thu nữa, ta nhìn bầu trời trống không. Trăng không biết từ lúc nào đã tròn vằng vặc và sáng như gương.

Ta như thấy được một ta từng mặc áo tím thân nhiên mạn vũ dưới ánh trăng giữa những bụi hoa.

Chỉ là hiện tại bộ dáng ta thế nào? Thở hổn hển, ta cố sức bước tới trước gương, trong kính xuất hiện một khuôn mặt nhọt nhọt như giấy trắng, mắt như tro tàn, sợi tóc khô vàng, hai gò má hốc hác.

Đây là ta sao?

“Không ————— “. Ta khóc lớn, đập nát gương.

Khóc đủ, ta chậm rãi ngừng đầu, hai mắt lấp lánh kiên định nhìn phía trước, từng chữ một, ta rành mạch nói. “Người đâu, ta muốn ăn!”.

Cổ nén con bệnh, ta uống thuốc bổ cung nữ mang lên, vài thứ thiếu chút nữa phải nôn ra, chỉ là ta chịu đựng, ta phải ăn, chỉ có ăn da mặt ta mới hồng hào trở lại, chỉ có ăn thân hình gầy yếu của ta mới đầy đà trở lại.

Hai hôm sau, lễ Trung thu, ta ngồi trước gương, để các cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu mặc y phục, ta Trần A Kiều, há có thể để người khác coi khinh sao?

Sửa soạn thỏa đáng, ta nhìn mình trong gương, tóc mây búi nghiêng, tình mâu sáng rõ, mặc dù thần sắc mang theo ba phần có bệnh, lại càng thêm vài phần kiều diễm, ta cười sâu thẳm, ta Trần A Kiều, vẫn tươi đẹp rạng rỡ như xưa, thiên tư quốc sắc!

Cứ như vậy, ta kéo váy dài, dáng vẻ cao quý, chậm rãi bước từng bước vào kim loan đại điện.

Triệt cao cao ngồi trên long ý, vẫn kiều căng như thế, mạnh mẽ như thế, rút đi tính trẻ con thời thiếu niên, lại thêm vài phần uy nghiêm, ngồi bên phải hán là Vệ Tử Phu thanh nhã như sen.

Ta vừa tiến đến, ánh mắt sắc bén của Triệt đã nhìn chằm chằm vào ta, trong lạnh lùng có một chút không đành lòng.

Ồ! Ta cười tự giễu, hán là đau lòng, dù sao son phấn có nhiều đến đâu đi chăng nữa cũng không che giấu được thần sắc tái nhợt của người bệnh, thân thể yếu đuối vì bệnh lâu không thuyên giảm nên bước đi có chút suy yếu vô lực, chỉ là ta vẫn ngẩng cao đầu, nghênh đón ánh mắt của hán, bước từng bước một về phía hán.

Bắt quả bước vài bước chân mà ta lại thấy như đã đi mấy ngàn năm rồi, cuối cùng cũng đi đến bên người hán, nhìn quần thần chung quanh, ta lấy tư thế cao quý của một quốc mẫu ngồi vào bên tay trái Triệt.

Triệt phát giác ta khác thường, bàn tay gắt gao đỡ lấy bên vai ta, nhìn nhìn hán, trong mắt hán tràn ngập đau xót và lo lắng.

Có lẽ, hán vẫn để ý đến ta, lòng ta ngọt ngào, tươi cười dần nở rộ bên môi, nhưng khi ta chăm chú nhìn lại, nụ cười lại dần đông cứng, bên tay kia của hán vẫn còn gắt gao ôm vai Vệ Tử Phu.

Cái gọi là tả ủng hữu ô, hôm nay xem như ta được thử nghiệm.

Nhẹ nhàng, ta đẩy tay hán ra, lạnh lùng nói. “Nô tì không có việc gì, hoàng thượng phế tâm”.

Đây là lần đầu tiên ta xưng nô tì trước mặt hán, mặt của Triệt khó coi đến đáng sợ.

Tất cả mọi người đi ngự hoa viên ngắm trăng, ta không đi, mọi niềm vui ở nơi đó đã không còn là của ta nữa.

Cho cung nữ đi theo lui, ta một mình một người ở trong cung, đã lâu, đã lâu không ra khỏi cung, đã lâu không rời đi kim ốc của ta, hôm nay để bản thân ta phóng túng một lần đi.

Chậm rãi thả bước trên thềm đá lạnh lẽo, ánh trăng sáng trong mà băng giá kéo bóng của ta đồ thật dài thật dài dưới mặt đất.

Bỗng có tiếng đàn tuyệt vời cắt ngang suy nghĩ của ta, tiếng đàn tình tang, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, lại như châu lạc ngọc minh, trong khúc như ký thác nỗi tương tư chưa tẫn của ai đó, là ai?

Dưới ánh trăng, chỉ thấy một nam nhân áo trắng ngồi ngay ngắn dưới gốc cây quế, tiếng đàn duyên dáng đang tán ra từ những ngón tay thon dài của hán, dáng vẻ hán khí phách, phong độ xuất trần, tuấn nhã lồi lạc.

“Sao tiên sinh lại ngồi đánh đàn một mình?”.

Người nọ thấy ta, lập tức đứng dậy. “Tham kiến nương nương!”.

“Không cần đa lễ”. Ta phát tay. “Đêm nay là đêm đoàn tụ sum vầy, tiên sinh không cùng chúng thần vui vẻ, sao lại ở đây đánh đàn một mình?”.

Người nọ cười khổ một tiếng. “Vi thần từ lúc vào triều đến nay đã năm năm rồi, chưa từng về thăm nhà, hôm nay là tiết đoàn tụ sum vầy, nhân trường niệm kiều thê, đánh khúc đàn để giải nỗi khổ tương tư”.

Ừm. Thì ra là một người có tình, nhớ nhung kiều thê trong nhà hán, đã năm năm không gặp lại phu quân, nỗi khổ tương tư này, thật cay đắng không nói nổi.

Vì thế, ta nhin không được nhẹ giọng ngâm.

Từ lúc già biệt.

Tương tư đôi nơi.

Chỉ nói ba bốn tháng.

Ai ngờ năm sáu năm.

Có huyền cầm không lòng dạ nào đàn.

Thư nhưng nhớ không có người truyền đạt.

Cửu liên hoàn gãy đôi.

Mười dặm trường đình ngóng trông mòn con mắt.

Trăm tường niệm.

Ngàn bận lòng.

Tất cả khiến thiếp bất đắc dĩ oán chàng.

Vạn ngữ ngàn ngôn nói không xong.

Tâm trạng buồn bã dựa lan can.

Cửu trùng dương đèn cao nhìn bóng nhận cô độc.

Tháng tám Trung thu trăng tròn mà người không viên.

Tháng bảy thấp hương cầm đuốc hỏi ông trời.

Tháng sáu trời hè người người ảm duy lòng ta lạnh lẽo.

Tháng năm cây lựu như lửa hồng,

Trời nổi gió vẩn hoa từng trận.

Tháng tư quả sơn trà chưa chín vàng,

Ta đã nhìn kính mà tâm hoảng ý loạn vội vã.

Tháng ba hoa đào trôi theo nước, phiêu linh linh.

Tháng hai điều đứt dây.

Ôi! Chàng hỏi chàng, ước gì kiếp sau chàng là nhi nữ, đến thiếp làm nam nhân!

Người nọ cười khỏ nói. “Bài thơ hoàng hậu vừa ngâm, quả thật là của thê tử vi thần sở làm!”.

Thì ra, thì ra hán chính là trượng phu của Trác Văn Quân – một thế hệ tài nữ, đại tài tử Tư Mã Tương Như.

Chuyện tình giữa Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân ta đã sớm nghe thấy, năm đó, Trác Văn Quân tuổi trẻ mỹ mạo góa bụa ở nhà, Tư Mã Tương Như lấy một khúc « Phụng câu Hoàng » chiếm trọn lòng Văn Quân, khiến Trác Văn Quân nhất kiến chung tình, bất đắc dĩ gia cảnh hần nghèo khó, cha của Văn Quân là Trác Vương Tôn không đồng ý hôn sự, vì thế Văn Quân không để ý lời cha, bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như, hai người lúc đầu ở bên nhau cuộc sống quần bách, vì nghề nghiệp, Tư Mã Tương Như dám buông giá trị con người một tài tử, cùng Văn Quân khai phường rượu, đứng quầy, đối với một nho sinh sĩ diện trọng mặt mũi mà nói là hành động kinh hải thể tục cỡ nào!

Ta không chỉ nghiêm cần kính trọng hần, không chỉ khâm phục tài hoa tuyệt thế của hần mà càng khâm phục sự kiên định trong tình yêu của hần, ta cúi đầu thi lễ, cung kính nói. “Thì ra là Tư Mã tiên sinh, A Kiều kính ngưỡng đã lâu!”.

Ta thân nhiên cười nói. “A Kiều luôn tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ bội phục quá người nào, hôm nay nhìn thấy tiên sinh, thật chịu bị tiên sinh chân tình làm cảm động, xin tiên sinh nhận A Kiều kính cần cúi đầu!”.

Dứt lời, ta khom lưng, Tư Mã Tương Như vội vàng ngăn ta lại, mỉm cười nói. “Thiên hạ trừ bỏ hoàng thượng, ai có thể nhận được cái cúi đầu của hoàng hậu? Hoàng hậu chiết sát vi thần”.

Nhắc tới Lưu Triệt, sắc mặt ta hơi đổi, Tư Mã Tương Như nhận ra sắc mặt ta khác thường, vội vàng cười nói. “Hôm nay đêm trăng tròn, hoàng hậu vì sao ngắm trăng một mình?”.

Ta cười sâu thẳm, lẳng lặng nhìn ánh trăng, thờ dài. “Chỉ khi ở một mình, ta mới thấy ta là ta, mới là thê tử duy nhất của Triệt!”.

Chuyện của ta và Triệt đã sớm truyền khắp triều đình, chắc hẳn Tư Mã Tương Như sớm biết rồi, nghe ta nói như thế, sắc mặt hần cũng ảm đạm theo.

Đêm hôm đó, chúng ta hàn huyên rất nhiều, trước mặt vị nam tử kỳ lạ đó, ta thực nguyện ý thổ lộ tiếng lòng của mình với hắn, khi sắp chia tay, hắn tặng ta một bài phú —《 Trường Môn phú 》

Phù hà nhất giai nhân hề, bộ tiêu dao dĩ tự ngu.

Hồn du dật nhi bất phản hề, hình khô cảo nhi độc cư.

Ngôn ngữ triêu vãng nhi mộ lai hề, ẩm thực lạc nhi vong nhân.

Tâm khiếm di nhi bất tỉnh cố hề, giao đắc ý nhi tương thân.

Y dư chí chi mạn ngu hề, hoài trình xác chi hoàn tâm.

Nguyện tử vấn nhi tự tiến hề, đắc thượng quân chi ngọc âm.

Phụng hư ngôn nhi vọng thành hề, kỳ Thành Nam chi ly cung.

Tu bạc cụ nhi tự thiết hề, quân tăng bất kháng hồ hạnh lâm.

Khuếch độc tiềm nhi chuyên tình hề, thiên phiêu phiêu nhi tạt phong.

Đãng lan đài nhi dao vọng hề, thần hoảng hoảng nhi ngoại dâm.

Phù vân uất nhi tử tái hề, thiên yếu yếu nhi trú âm.

Lôi ân ân nhi hưởng khởi hề, thanh tượng quân chi xa âm.

Phiêu phong hồi nhi khởi khuê hề, cử duy ác chi xiêm xiêm.

Quế thụ giao nhi tương phân hề, phương khốc liệt chi ngân ngân.

Khổng tước tập nhi tương tồn hề, huyền viên khiếu nhi trường ngâm.

Phi thủy hiệp dục nhi lai tụy hề, loan phụng tường nhi bắc nam.

Tâm bằng y nhi bất thư hề, tà khí tráng nhi công trung.

Hạ lan đài nhi chu lâm hề, bộ thung dung ư thâm cung.

Chính điện khối dĩ tạo thiên hề, uất tịnh khởi nhi khùng sùng.

Gian tỷ ý ư đông sương hề, quan phù mỹ mỹ nhi vô cùng.

Tễ ngọc hộ dĩ hám kim phô hề, thanh tăng hoành nhi tự chung âm.

Khắc mộc lan dĩ vi suy hề, sức văn hạnh dĩ vi lương.

La phong nhung chi du thụ hề, ly lâu ngô nhi tương sanh.

Thi khô mộc chi bạc lô hề, uy sâm si dĩ khang lương.

Thì phảng phát dĩ vật loại hề, tượng Tích Thạch chi tương tương.

Ngũ sắc huyễn dĩ tương diệu hề, lạn diệu diệu nhi thành quang.

Trí thác thạch chi linh bích hề, tượng đại mọi chi văn chương.

Trương la ý chi mạn duy hề, thủy Sở tổ chi liên cương.

Phủ trụ my dĩ thung dung hề, lâm Khúc Đài chi ương ương.

Bạch hạc khiếu dĩ ai hiệu hề, cô thư trĩ ư khô dương.

Nhật hoàng hôn nhi vọng tuyệt hề, trường độc thác ư không đường.

Huyền minh nguyệt dĩ tự chiếu hề, tổ thanh dạ ư động phòng.

Viện nhĩ cảm dĩ biến diệu hề, tấu sâu tứ chi bất khả trường.

Án lưu chuyể dĩ khước chuyể hể, thanh ấu điểu nhi phục dương.

Quán lịch lãm kỳ trung tháo hể, ý kháng khái nhi tự ngang.

Tà hữu bi nhi thuy lệ hể, thể lưu ly nhi tòng hoành.

Thư tức áp nhi tăng hy hể, sĩ lý khởi nhi bàng hoàng.

Du trường duệ dĩ tự ể hể, sở tích nhật chi khiên ương.

Vô diện mục chi khả hiển hể, toại đòi tứ nhi tựu sàng.

Đoàn phân nhược dĩ vì chăm hể, tịch thuyên lan nhi thần hương.

Hốt tằm mị nhi mộng tưởng hể, phách nhược quân chi tại bàng.

Dịch ngụ giác nhi vô kiến hể, hồn vương vương nhược hữu vong.

Chúng kê minh nhi sâu dư hể, khởi thị nguyệt chi tinh quang.

Quan chúng tinh chi hàng liệt hể, Tắt, Mão xuất ư đông phương.

Vọng trung đình chi ái ái hể, nhược quý thu chi giáng sương.

Dạ mạn mạn kỳ nhược tuế hể, hoài uất uất kỳ bất khả tái canh.

Đạm yển kiến nhi dãi thụ hể, hoang đình đình nhi phục minh.

Thiếp nhân thiết tự bi hể, cứu niên tuế nhi bất cảm vong.

Trường Môn phú – Bài phú cung Trường Môn.

Diệp Luyến Hoa dịch – Nguồn: thivien.net

Có một nàng giai nhân chừ, bồi hồi đi lại mãi thôi.

Hồn vắng vắng mà không về chừ, vóc hình khô héo đơn côi.

Từng hứa sớm đi mà tối lại chừ, vui yến tiệc mà quên nhau.

Lòng đoạn tuyệt mà chẳng đoái hoài chừ, cùng ai hợp ý tâm đầu.

Thiếp nhớ nhung mà âu sầu chừ, vẫn giữ một mối thành tâm.

Chờ chiếu cố mà tiếp kiến chừ, được lời ngọc mà chịu vâng.

Nghe tiếng hư mà tưởng thực chừ, ở ly cung tại Thành Nam.

Bữa đạm bạc mà tự soạn chừ, nhưng người từng chẳng muốn giá lâm.

Chỉ một mình mà trầm tư chừ, trời nổi gió mà ảm ảm.

Lên đài lan mà trông xa chừ, chỉ thất vọng mà bản thân.

Mây bốn phía mà che khuất chừ, trời âm u mà xa xăm.

Nghe sấm dậy mà râm ran chừ, ngỡ tiếng người ra thăm.

Nơi khuê phòng mà gió lộng chừ, thổi màn lay động băng khuâng.

Cành quế đan mà rối rít chừ, hương nồng đượm mà toả lan.

Công tỵ hội mà ôn tồn chừ, vượn đến hót mà dài ngân.

Phi thuyếp chấp cánh mà hợp bầy chừ, phượng loan lượn bắc rồi nam.

Tâm sầu muộn mà không nguôi chừ, tà khí thổi mà lạnh lùng.

Xuống đài lan mà nhìn quanh chừ, bồi hồi dạo chốn thâm cung.
Chinh điện cao chọc tới trời chừ, thấy nguy ngất trong không trung.
Dừng chân đứng dưới mái đông chừ, nhìn tình vi lộng lầy khôn cùng.
Đẩy cửa ngọc lay động khuyển vàng chừ, tiếng vang vang vọng tựa chuông rung.
Trạm khắc mộc lan làm rui chừ, trang trí vẫn hạnh làm rường.
Vô số cột được bài trí chừ, xếp đan xen mà linh lung.
Lấy gỗ quý mà làm đầu chừ, dựng rải rác trong phòng không.
Có thể lấy gì so sánh chừ, núi Tích Thạch sừng sững giường.
Năm sắc cùng nhau tương chiếu chừ, ánh toả xán lạn huy hoàng.
Xếp đá hoa trên nền gạch chừ, tựa mai rùa vẽ hoa văn.
Treo lụa bạch làm màn che chừ, rủ tơ Sờ làm dây chằng.
Nâng then cửa bước ung dung chừ, ngắm Khúc Đài sao mệnh mông.
Hạc trắng kêu nghe thâm thiết chừ, chim lẻ trên cành môi trông.
Trời hoàng hôn lòng đứt tuyệt chừ, một mình buồn bã phòng không.
Trăng cao soi bóng lẻ loi chừ, đêm thanh tàn chốn thâm cung.
Lấy đàn biến tấu nhã khúc chừ, giải nỗi sầu mà lại chẳng xong.
Chuyển theo âm chuy lưu loát chừ, tiếng nhẹ nhàng mà du dương.
Suốt khúc đàn tỏ tâm tình chừ, bao ý mạnh mẽ trào dâng.
Chung quanh buồn rơi lệ chừ, nước mắt chảy ướt dọc ngang.
Nén lòng lại thêm nghẹn ngào chừ, xỏ giày đứng dậy bàng hoàng.
Nâng tay áo mà che mặt chừ, hồi lỗi xưa để tai ương.
Mặt mũi nào mà xuất hiện chừ, lòng tui then lại lên giường.
Vò cổ thơm mà làm gối chừ, đệm trái lan mà ngát hương.
Vừa thành giấc mà mộng tưởng chừ, phách tới bên cạnh quân vương.
Hoảng sợ tỉnh mà không thấy chừ, hồn như mất gì kinh hoàng.
Nghe gà gáy mà sầu bi chừ, dậy ngược nhìn trăng sáng trong.
Xem các sao la liệt xếp chừ, Tất, Mão ló tại phương đông.
Ngóng trong sân ảm đạm chừ, tựa tiết thu phủ dày sương.
Đêm đằng đẵng như năm dài chừ, nhớ bút rứt mà chẳng thể nguôi lòng.
Hết đi rồi đừng đợi sáng chừ, bình minh dần toả bình bồng.
Thần thiếp trộm buồn tui chừ, đến già chẳng dám quên quân vương.

Chương 8

Sau đêm Trung thu đó, bệnh của ta chuyển biến tốt đẹp kỳ tích, có lẽ vì một đêm thổ lộ tiêu biến trong lòng ta không ít buồn bực, lại có lẽ vì ta cuối cùng cũng tìm được một người hiểu được nỗi khổ sở của ta, tóm lại từ ngày đó, ta không còn triền miên trên giường bệnh nữa, tuy rằng thân thể vẫn có chút suy yếu.

Mấy ngày qua, ta cẩn thận đọc bài《 Trường Môn phú 》Tur Mã Trương Như tặng cho, vừa tán thưởng cách hành văn chi diệu, vừa cảm thán vận mệnh phi hoài thời gian, dù trong lòng vẫn có bao loại tình cảm bi phẫn, nhưng rốt cuộc đã một mảnh thanh minh.

Là nữ nhi tôn thất xuất thân cao quý, cảm kỳ thi họa luôn luôn có trong chương trình học từ nhỏ, mà trong tất cả các môn học, ta yêu nhất âm luật, còn nhớ trước khi xuất giá ta luôn tự khoa trương ngay cả nếu không thể trở thành hoàng hậu, tài nghệ âm nhạc của ta cũng đủ để cái tên Trần A Kiều lưu truyền đời sau.

Từ xưa thâm cung nhiều oán phụ, không ngờ Trần A Kiều tuyệt đại tào nhả ta đây cũng rơi vào kết cục như thế, tuổi chưa lão yêu đã vãn, ngẫm lại thật là đáng buồn, ta phẩm tính cao ngạo, sẽ không bao giờ thổ lộ suy nghĩ cho người khác, buồn bực trong lòng rồi lại không thể giải trừ, người cảm thấy vô cùng khó chịu,《 Trường Môn phú 》Tur Mã Trương Như làm rất hợp ý ta, vì thế nhàn không có chuyện gì, ta phổ nó thành một khúc nhạc.

Một ngày nọ, ta cho mọi người lui, một người độc tọa trong viện, nhìn hoa rơi đầy đất, ý bi thương nhen nhúm, bàn tay mềm vung lên, môi anh đào hé mở, khúc nhạc《 Trường Môn phú 》ai oán lòng người vang khắp không gian, người ta nói nhạc có thể gửi gắm tình cảm, trong tiếng nhạc tất cả âm ức trong lòng ta dần dần thổ lộ hết, hát xong khúc nhạc, ta ngồi thẩn thờ trước đàn, thật lâu không nói.

Không biết ngồi bao lâu, có chút mệt mỏi, ta thở dài một hơi, ôm đàn chuẩn bị hồi cung, quay người lại, trong lòng cả kinh, đàn trong tay rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng tích lạnh lạnh.

Triệt, người ta ngày đêm nhung nhớ, người khiến ta quay vòng trăm chuyển, không biết khi nào đã đứng phía sau ta, chăm chú nhìn.

Triệt, vì sao chàng lại tới, vì sao phải đứng phía sau, ta không muốn nhìn thấy chàng ở phía sau, càng không nguyên cho chàng nghe ta hát khúc《 Trường Môn phú 》，đề chàng nghe thấy nó, tấm áo duy nhất ta che giấu bản thân – kiêu ngạo – sẽ bị xé rách trước mặt chàng.

Lòng ta bi thương, xấu hổ và giận dữ hỗn loạn, cắn chặt môi dưới, ta lách qua người hấn vội vã rời đi, ta muốn tìm một nơi không người xoa dịu miệng vết thương của mình, dù miệng vết thương này có thể sẽ vĩnh viễn không thể khép lại.

Nhưng, khi ta lướt qua hấn, hấn nhẹ giọng nói đánh lui tất cả kiêu ngạo của ta, tiếng nói trầm thấp, ngữ điệu đầy từ tính nói với ta. “A Kiều, buông tha cho kiêu ngạo của chúng ta hết đi, làm lại từ đầu được chứ?”.

Đúng vậy, buông tha cho cái gọi là kiêu ngạo, chúng ta có thể lại ở bên nhau lần nữa đúng không? Như vậy, kiêu ngạo này, là của ai? Là của chàng, hay vẫn là của ta?

Ta mờ to mắt nhìn hấn, không thể tin được câu này phát ra từ miệng một vị đế vương tôn quý trẻ tuổi, ánh mắt hấn hiện rõ mệt mỏi, cằm cũng dài râu, có vẻ tiêu tụy, tiêu tụy làm lòng ta đau.

Hấn xoay người lại, kiên định đối mặt với ta, ánh mắt uể oải mà không mất cơ trí nhẹ nhàng dừng ở ta, sau đó thâm tình nói. “Chúng ta đều yêu nhau, vì cái gì phải tra tấn nhau như thế, buông tha cho kiêu ngạo của chúng ta đi, làm lại từ đầu, được chứ?”.

Lòng ta đau xót, đây là Triệt sao? Hấn kiêu ngạo mà chấp nhận buông tha tôn nghiêm vì ta sao? Hấn sẵn sàng buông tha cho kiêu ngạo vì ta, thì sao ta lại không thể?

Mắt nhắm lại, ta nở nụ cười, tươi cười hạnh phúc thật hạnh phúc, xán lạn như xuân hoa tháng ba, ta nhào vào lồng ngực hấn, chúng ta gắt gao ôm nhau, Triệt cũng rơi lệ đầy mắt.

Từ ngày đó, chúng ta quay trở về hòa hợp, như cố gắng ghép lại một bảo vật đã vỡ, cẩn thận ở bên nhau, Vệ Tử Phu trở thành cảm kị giữa cả hai, ai cũng không dám nói nhiều một câu, sợ phá hư không khí ấm áp ôn hòa thật vất vả mới tìm về được.

Ta sâu sắc cảm nhận chúng ta dù có cố gắng nhiều thế nào đi nữa cũng rút cuộc không thể quay về lúc ban đầu.

Mỗi ngày buổi tối, Triệt sẽ ôm ta thật chặt từ sau lưng, dịu dàng nói với ta như ngày xưa. “Nhìn xem, ánh trăng của ta, nàng trên bầu trời xinh đẹp cỡ nào!”.

Ta cũng theo hướng mắt hấn, đúng thật, ánh trăng vẫn đẹp như cũ, nhưng những ngôi sao chung quanh xem ra sáng chói rạng ngời!

Ngẫu nhiên, Lưu Triệt sẽ không ngủ lại trong cung của ta, ta biết hấn đi đâu nhưng không nói ra, có lẽ yêu một người cần phải bao dung, mẫu thân và cửu mẫu đúng vậy, Triệt, dù gì hấn cũng là hoàng thượng.

Buổi tối Triệt không ở, ta sẽ tự ôm lấy mình ngồi trên bậc thang, xuất thần nhìn ngắm sao trời, sau đó chỉ cảm thấy tịch mịch hơn, cô đơn hơn, còn bị thương sao? Đã không còn nữa, từ lúc ta ngằm đồng ý hắt ngủ lại trong cung Vệ Tử Phu, đã không còn cảm giác đó nữa, ta cười tự giễu, rốt cuộc, rốt cuộc ta cũng chết lặng giống mẫu thân và cửu mẫu, cảm giác chết lặng thật là tốt, thật sự không đau đớn nữa.

Ta có thể sống cả đời như vậy sao? Nếu có thể, Trần A Kiều đã không phải là Trần A Kiều.

Một ngày, giây phút cuối cùng đã tới.

Mùa hè năm thứ hai, vẫn là mùa hoa sen nở rộ, Vệ Tử Phu sinh cho Triệt một con trai, đặt tên Lưu Cự, Triệt cao hứng muốn phát điên, đây là hài tử đầu tiên của hân mà còn là con trai, lần đầu làm phụ thân vui sướng khiến hân trở nên như đứa trẻ, cứ rảnh rỗi là chạy đến chỗ Vệ Tử Phu, ôm đứa nhỏ hôn mãi không thấy đủ, có khi còn nhìn đứa nhỏ cười ngây ngô, bởi vì có con, thời gian hân ở chỗ ta ngày càng ít.

Ta có thể lý giải tâm tình của Triệt, dù trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng cũng chịu đựng được, thân là quốc mẫu, phi tần sinh con, theo lý ta nên đến thăm hỏi.

Sửa soạn thỏa đáng, chuẩn bị tốt lễ vật, ta mang theo cung nữ đến thăm, vừa mới vào cung Xuân Dương, liền nghe được tiếng hoan hô cười đùa bên trong vọng ra, Vệ Tử Phu cười duyên nói: “Được rồi, hoàng thượng, người mau buông tiểu vương tử đi, nhìn người đều ôm hôn thẳng bé cả ngày!”.

Triệt cười to nói: “Không buông, ta còn ôm chưa đủ đâu, bé con này thực sự là đáng yêu!”. Sau đó, ta nghe được giọng hân thâm tình: “Tử Phu, vất vả cho nàng, thật sự không làm trẫm thất vọng!”.

Tử Phu không nói gì, chắc là trên mặt đã thẹn thùng một mảnh.

Lòng ta run rẩy, cổ nén đau đớn, ta chậm rãi đi vào, cao quý mà tao nhã cười nói: “Tử Phu mệt mỏi thật sự vất vả, công lao lại càng lớn, khó trách hoàng thượng sủng ái mệt mỏi như thế, làm A Kiều thật hâm mộ nha!”.

Lưu Triệt và Vệ Tử Phu không nghĩ rằng ta sẽ đến, hai người đều ngẩn ra, Vệ Tử Phu lộ ra cả thần sắc bối rối, Triệt vẫn là người phản ứng trước, hân cười nói: “A Kiều, nàng đã đến rồi, mau đến nhìn Cự nhi đi!”.

“Được!”. Ta cười duyên đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé sơ sinh, nói thật, đứa nhỏ này bộ dạng đúng là đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, bởi vì vừa sinh ra không bao lâu, làn da còn hơi nhẵn, giống hệt ông cụ non, bất quá dù rằng như thế đứa trẻ này vẫn lộ ra thần sắc vài phần tương tự Triệt.

Ta cũng thích hài tử, chỉ là trời cao vui đùa ta, ta kết hôn với Triệt đã nhiều năm nhưng đến bây giờ vẫn chưa có con, suy nghĩ chút, trong lòng khó tránh khỏi khổ sở, ngao mạn thả chậm bước chân, ta ôm đứa nhỏ đi lại trong phòng vài bước, không hiểu sao dưới chân rú lại, loạng choạng muốn ngã.

“Cẩn thận!”. Ta nghe mọi người đồng loạt kinh hô, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bén nhọn của Vệ Tử Phu, trước khi sắp ngã sắp xuống mất hoa lên, một bóng người đã giành lấy đứa nhỏ từ trong tay ta.

Ta âm thầm may mắn, chống đỡ đứng lên, vừa ngẩng đầu đã đối mặt với cặp mắt lạnh như băng của Triệt, hân lạnh lùng nhìn ta như nhìn thấy sinh vật ghê tởm nhất trên đời, hân cắn răng, gần từng chữ một, chúng như những lưỡi dao bén hung hăng chém vào lòng ta. “Hoàng hậu, về sau cung Xuân Dương này, ta thấy người ít đến càng tuyệt vời!”. Sau đó, hân quay đầu lại nói với nhóm cung nữ: “Người đâu, đưa hoàng hậu hồi cung!”.

Không, không phải như vậy, chàng không thể oan uổng ta, ta không có, ta không có, lòng ta khóc than: “Triệt, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ánh mắt đó làm ta hận bản thân không thể chết ngàn vạn lần!”.

Ta liều mạng lắc đầu, tận lực không để nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, giãy tay cung nữ, ta giữ chặt góc áo của hân, ngược trông mắt đắm lệ khẩn cầu: “Không phải như vậy, không phải như vậy, Triệt, người hãy nghe ta nói...”.

“Đủ rồi!”. Triệt vô tình gạt tay ta ra, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn ta một cái, hân lạnh lùng nói với mọi người xung quanh: “Các người còn thất thần làm gì? Còn không tiễn hoàng hậu hồi cung? Nếu dọa đến tiểu vương tử, các người gánh được trách nhiệm không?”.

Sau đó ta có đi cung Xuân Dương vài lần, lần nào cũng bị quân lính canh cửa “khách khất” mời về, mà Lưu Triệt, cũng không gặp lại hân.

Ta không biết đoạn thời gian đó mình vượt qua bằng cách nào, ta trở nên không còn là ta nữa, không tự tôn, không kiêu ngạo, mỗi ngày đều đứng chờ ngoài cung Xuân Dương, chờ đợi gặp được Triệt, hy vọng có thể giải thích cho hân hiểu lầm ngay ấy.

Rốt cuộc có cơ hội, phương Bắc truyền đến tin tức tốt, đại đội quân sư đại phá Hung Nô, nghênh đón thắng lợi Hung Nô đầu tiên của Đại Hán, mấy ngày nay Triệt nhất định vui vẻ lắm, ta đây đi tìm hân, hân nhất định nghe ta giải thích.

Đây cớ lòng hy vọng, ta đi vào tắm cung của Triệt, Triệt không ở, bọn thái giám trong cung hân nói Triệt hân là ở ngự thư phòng, vì thế, ta lại vội vàng chạy tới ngự thư phòng.

Tới ngự thư phòng rồi, Triệt vẫn không ở, trên bàn làm việc chất đầy tấu chương lớn nhỏ, nghĩ đến trong khoảng thời gian này, Triệt vì diệt Hung Nô cũng hao tổn không ít tâm trí.

Ta cười nhẹ nhàng, không khỏi nhớ tới bộ dáng hân khi vừa cầm quyền, Triệt hiện tại, thật chân chính là một hoàng đế.

Bước lên nhẹ nhàng, ta đi vào ngự thư phòng, đến trước bàn, cầm tấu chương xộc xệch sửa sang phân loại đặt một chỗ, giống như lúc Triệt ở vào thời

điểm khó khăn nhất ta vẫn thường làm cho hấn, thời gian, giống như lại trôi ngược về trước, ta như nghe Triệt tâm sự. “A Kiều, một ngày nào đó, ta phải bắt thiên hạ thuận phục dưới chân mình!”.

Một tờ thánh chỉ chưa soạn xong đập vào mắt ta, hô hấp của ta đột nhiên đình chỉ, tay chân trở nên lạnh lẽo, trên đó rành mạch viết.

“Vệ thị Tử Phu, hiền lương thực đức, hiện ban thưởng vào ở Ương Vĩ cung...”

Ương Vĩ cung là tẩm cung của hoàng hậu bao đời nay, ta có kim ốc Triệt sở xây cho mình nên tình nguyện vào ở Trường Môn cung, mà Ương Vĩ cung nay vẫn trống không, hiện giờ, hấn muốn ban thưởng cung điện tượng trưng cho tôn sùng của một hoàng hậu cho Vệ Tử Phu, vậy, ta lại xem như cái gì?

Sắc mặt ta tái nhợt, tay cầm thánh chỉ không nhìn được run lấy bấy.

“Ngươi xem đủ chưa?”. Thanh âm lạnh lùng vang lên, ta dờ dẫm quay đầu lại, Triệt đứng ngay sau ta, nhìn không một chút ảm áp.

Hít sâu một hơi, ta hỏi. “Vì cái gì? Vì cái gì phải đối xử với ta như vậy?”.

Triệt vẫn nhìn ta như thế, nói. “Cũng chẳng có gì thay đổi, ngươi vẫn là hoàng hậu!”.

Phải không? Không có gì thay đổi sao? Ta cười khổ nói. “Vậy Vĩ Ương cung là chuyện gì xảy ra?”.

Triệt không thay đổi sắc mặt, hấn dùng thanh âm nhợt nhạt mà đáng sợ nói với ta. “Vệ Tử Phu vì trầm sinh nhi dục nữ, đệ đệ của nàng ấy vì trầm rong ruối sa trường, này đó đều là nàng ấy xứng đáng được”.

Tướng quân đại phá Hung Nô, tên là Vệ Thanh.

Ta rút cuộc hiểu, so với Vệ Tử Phu, ta dường như chẳng làm gì được cho Triệt!

Ta nhẹ nhàng bước đến bên người hấn, nhìn nam nhân ta yêu, ta nở nụ cười, cười đến quỵến rũ, cười làm người ta tan nát cõi lòng “Nếu thế”. Ta nói rất rõ ràng. “Vị trí hoàng hậu của ta, cũng cho nàng ta luôn đi!”.

Triệt cau mày nhìn ta, chán ghét. “Ngươi vẫn là cái kiểu đó, lòng dạ hẹp hòi, đồ kị thành tính, chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ngươi vẫn là hoàng hậu!”.

Thì ra cảm nhận của hấn về ta luôn là “lòng dạ hẹp hòi, đồ kị thành tính”, Triệt à, chàng sai lầm rồi, chàng cho rằng vừa rồi ta nói là vì ta đồ kị sao?

Không, chàng sai rồi, đó không phải ta nói vì tức giận, mà là thật lòng, tất nhiên ta chưa từng làm gì cho chàng cả, đã vậy, ta bỏ ra vị trí hoàng hậu này sẽ là chuyện duy nhất ta tài cán làm được cho chàng.

Nhẹ nhàng tháo trâm ngọc trên đầu xuống, tóc dài đen nhánh trút xuống hai vai mảnh khảnh như thác nước, cỏi phượng bào đẹp đẽ quý giá trên người, ta trút nó xuống dưới chân, bình tĩnh nhìn hấn.

Hai mắt Triệt hiện lên một tia thất thần, trong nháy mắt, ánh nhìn của hấn không sắc bén như vậy nữa, chỉ là chớp nhoáng lại trở nên đáng sợ vô cùng. “Đừng diễn mãi một trò, một chốc lại sinh bệnh, một chốc lại《 Trường Môn phú 》, ngươi cứ lợi dụng lòng thương tiếc và sùng ái của trẫm với ngươi hết lần này đến lần khác, chỉ là ngươi lại làm trẫm thất vọng một lần lại một lần, lần sau, ngươi còn muốn làm gì?”.

Lần sau ư, sẽ không có lần sau nữa đâu, Triệt, làm sao ta còn dám?

Tại phút giây đó, ta rút cuộc biết được cảm giác tuyệt vọng là thế nào.

Ta không biết làm cách nào ta rời khỏi Triệt, cũng không biết hấn lại nói gì với ta, chỉ là ta biết ta cười, ta cứ cười, vì thế, bọn họ đều nói ta điên!

Ta điên rồi sao? Ta là điên, điên vì yêu một kẻ không nên yêu, điên cuồng vì cho rằng ta là duy nhất của hấn, điên vì sau khi mộng đẹp tan biến còn dùng kiêu ngạo của mình đi tranh thủ cái gọi là hạnh phúc.

Triệt có vẻ có chút luống cuống, lại có vẻ mất mặt vì đường đường Đại Hán lại có một vị hoàng hậu điên, hấn gọi hết ngự y này đến ngự y kia tiến cung trị liệu, nhưng ta vẫn đang cười.

Khi ta cười, ta sẽ nhìn hấn, ta còn muốn tự hỏi vì sao ta lại yêu một nam nhân như thế, yêu không oán không hối, thật sự, cho dù là thế này, ta vẫn chưa từng hận hấn.

Hấn nhìn ta, trần ngập đau lòng, ồ, phải rồi, không nên là đau lòng, phải nói là thương hại, Trần A Kiều kiêu ngạo, rút cuộc ngươi cũng rơi vào hoàn cảnh bị người ta thương hại ngươi.

Vệ Tử Phu cũng đến thăm ta, vẫn là một thân sam trắng nõn, kì thật, nàng ta là một nữ nhân rất tốt, từ lúc vào cung đến giờ, nàng chưa từng tranh bất cứ thứ gì với ta, nàng thật sự giống một đóa sen, nhẹ nhàng, nhu nhược, khiến người ta thương tiếc.

Nàng nhẹ nhàng ôm ta, nhẹ nhàng nói với ta giống như ta là đứa trẻ vừa mới sinh ra, dốc lòng trấn an ta, nhưng mà ta không thể thích nàng, vì nàng là nữ nhân cùng chia sẻ trường phu với ta.

Ta thì thầm, dùng thanh âm chỉ có hai chúng ta nghe thấy, hỏi nàng. “Vì sao? Vì sao ngươi có thể dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân chia sẻ trọng phụ của ngươi?”

Nàng ngẩn ngơ, lập tức ôn nhu đáp. “Từ Phu xuất thân đề hèn, không dám nghĩ muốn độc chiếm quân vương, chỉ cầu được ở bên quân vương lâu một ngày Từ Phu đã cảm thấy mỹ mãn!”

Lòng ta chìm xuống một mảnh buồn bã, thì ra trong trò chơi này, người bất hạnh đâu phải chỉ mình ta, lòng Từ Phu khổ sở làm sao ít hơn ta? Cái loại lo lắng cùng thống khổ thường trực rằng quân vương không còn yêu sủng làm sao người thường có thể hiểu được?

Lần đầu tiên, ta giữ chặt tay nàng, lần đầu tiên, ta thật lòng tươi cười với nàng, ta nói. “Ngươi thật sự tốt lắm, ta tặng hân cho ngươi, ta không muốn hân nữa, nghĩ hết mọi biện pháp giữ hân lại bên ngươi đi!”. Ta nỉ non bên tai nàng. “Nếu, ngươi cảm thấy hạnh phúc....”.

Trong mắt Từ Phu một mảnh ướt át.

Tối hôm đó, ta mở bài 《 Trường Môn phú 》Tur Mã Tương Như tặng cho, lần này, ta không đọc nó, bởi vì đã không cần tất yếu phải đọc nó nữa, bàn tay trắng nõn giương lên, ta đốt nó.

Lửa rất nhanh cắn nuốt trúc châm, ngọn lửa xoay quanh, thiêu rụi hết thấy, màn che, tua cờ, áo ngủ bằng gấm, hết thấy mọi thứ...

Ta lẳng lặng nhìn chung quanh, cảm thụ sức nóng từ ngọn lửa, ta sắp đi, đi đến một nơi rất xa xôi, nơi đó có thể ta sẽ quên toàn bộ, có thể ta sẽ không còn thống khổ nữa.

Lửa lan đến từng góc tường, kim ốc hoa mỹ phát ra từng tiếng ken két khóc than bị ai trong ánh lửa, ừ, thực xin lỗi ngươi kim ốc, ta muốn dẫn ngươi đi, ta có thể bỏ đi Triệt, ta có thể bỏ đi ngôi vị hoàng hậu tôn quý, chỉ là ta không thể bỏ ngươi, vì ngươi là chứng nhân duy nhất của tình yêu ta có!

Ngọn lửa đã nhấm nháp da thịt ta, như một thanh đao nhọn sắc, mà ta không biết đau, vì tâm đã muốn chết lặng.

Ánh lửa sáng tận thiên không, đỏ hồng một mảnh trời hoàng cung, tiên diễm như máu, ta nghe được tiếng gào vô thố của mọi người, nghe được mọi người hô hào dập lửa, cuối cùng, thời điểm cung điện sụp xuống, ta nghe được tiếng thét kinh hoàng của một nam nhân, một nam nhân không kiêu ngạo, không cuồng vọng, bị người gắt gao giữ lại, nhưng vẫn đang hướng chực chạy vào đám cháy, ta cuối cùng cũng nghe được tiếng kêu tê tâm liệt phế của hân. “Không————— ! A Kiều————— !”.

Ta nở nụ cười, giữa ánh lửa chói mắt, ta đã thấy được trọng phụ của ta, mà không phải một đế vương tôn quý.

Tiếng nổ âm ỹ, hết thấy quay về yên lặng.....

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: End

Ta chưa chết, ta vẫn còn ý thức, ta vẫn còn tư tưởng, một đồng lửa lớn bắt quá chỉ tiêu hủy đi cái túi da xinh đẹp bên ngoài của ta mà thôi, ta phiêu đảng trong thế gian này dưới một hình thức khác, phải rồi, ta biến thành một u hồn mà mọi người thường nhắc tới.

Trên bầu trời lóe lên một vệt sáng, giữa vệt sáng đó xuất hiện một vị tôn giả mặc kim y, chậm rãi đi tới, thánh khiết, uy nghiêm, ông ta lẳng lặng nhìn ta, ánh mắt bên trong tràn đầy từ bi, ông ta nói. “Thí chủ, tình yêu chốn hồng trần đều như nhất thời, thí chủ trải qua nhân gian đau khổ, trần thế duyên phận đã hết, cùng ta trở về đi!”.

Ta nhìn ông, có loại cảm giác siêu nhiên, không có thống khổ, không có bi thương, trong lòng đã trong như gương sáng, ta chưa đi cùng ông ấy, nghĩ cả đời Trần A Kiều ta chỉ vì một chữ “tình” mà sống, thiên đường ta lại xứng đi vào sao?

Tôn giả mặt mày hiền lành nhìn ta, cũng biết suy nghĩ trong lòng ta nên giận dữ nói. “Hỏi thế gian tình là gì, thí chủ nếu cố ý ở lại nơi này, bản tôn không miễn cưỡng!”.

Dứt lời, vệt sáng biến mất ở phía chân trời.

Ánh sáng tắt, sương trắng bỗng dâng lên, mênh mông biển mây một người mặc áo trắng phiêu nhiên tới, là sứ giả Minh giới chuyển linh hồn sang kiếp khác, ông ta nói với ta. “Thí chủ duyên trần đã tận, kiếp này đã xong, theo ta chuyển thể đầu thai đi thôi!”.

Ta lắc đầu, không đi theo, kiếp này ta còn có việc chưa hoàn thành, sao dứt bỏ được?

Sứ giả thở dài. “Trong cõi đất trời lại nhiều thêm một kẻ si!”.

Hồn phách của ta bay bổng phía trên hoàng cung, thật lâu không rời đi, lý do ta không rời đi không liên quan đến tình yêu, tình là vật gì, yêu là thứ gì, ta không hiểu, có lẽ kiếp trước ta cũng chưa từng lĩnh ngộ được nó, nhưng mà Triệt à Triệt, ngay cả khi người đối xử với ta như thế, ta vẫn muốn bảo vệ lời thề ngày đó giữa chúng ta. “Kiếp này không cách xa không ly biệt!”.

Kim ốc, Trường Môn cung – à có lẽ phải nói là bên trong một mảnh phế tích, từng đợt bụi mù nhắc nhở mọi người về chuyện từng xảy ra tại đây. Có một nam nhân ngơ ngác ngồi ở đó, ánh mắt hần ám đạm vô thần, sắc mặt hần tiêu tụy không chịu nổi, hần đã ngồi đây ba ngày ba đêm, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ ngơi, lúc này, không ai nhận ra nổi hần là vị quân vương trẻ tuổi cơ trí kia, nhưng, hần quả thật là trượng phu của ta – Triệt!

Hồn phách của ta nhẹ nhàng bay đến bên thân thể hần, Triệt hồi Triệt, lúc trước người đối xử với ta như thế, vì sao hiện giờ không bỏ qua được? Kim ốc đã tan tành, A Kiều đã chết, người còn ở nơi này, ý muốn thế nào đây?

Triệt thở dài một tiếng, nhìn trời ghen ngào. “A Kiều, tâm quá thật độc ác!”.

Ta cười khổ một tiếng, im lặng, Triệt, vì sao tới giờ người vẫn không hiểu ta, ta không hề nhẫn tâm, thậm chí không có lòng dạ nào, vì trái tim ta đã sớm bị người ăn sống nuốt tươi, nát vụn thành trăm mảnh!

Chỉ là Triệt, ta không hận người, yên tâm sống tốt, mặc kệ ta hiện giờ đang ở đâu, mặc kệ ta tồn tại dưới hình thức nào, ta vẫn giữ vững lời thề đối với người ngày ấy, kiếp này ta không cách xa không ly biệt người!

Ba ngày sau, Triệt hạ lệnh, thanh tẩy toàn bộ phế tích cung Trường Môn, không để lại một viên ngói, một ngọn cỏ một cành cây nào, từ nay về sau, kim ốc chưa từng tồn tại, nó chỉ là một truyền kì!

Hết thảy đều chấm dứt ở ngày thứ bảy, Triệt vào triều, lại bắt đầu cuộc sống hùng tài vĩ lược của một đế vương! Hần, còn đang là bá chủ Đại Hán cao cao tại thượng, được vạn dân kính ngưỡng!

Ta vẫn bám theo thân ảnh hần, cùng hần, đồng hành với hần, luôn luôn, chưa từng rời đi.

Triệt chung quy vẫn là Triệt, tuy rằng hần không phải một trượng phu tốt, nhưng hần tuyệt đối là một hoàng đế vĩ đại, ta làm bạn hần hơn mười mùa xuân hạ thu đông của đời người, Triệt biểu hiện tài hoa chính trị phi phàm của hần : Đối nội, bãi bỏ nhiều trường phái, độc tôn học thuật Nho giáo, chấn hưng thái học viện, dùng người tài, cải cách chính trị oanh oanh liệt liệt. Đối ngoại, thông Tây Vực, đánh Hung Nô, uy phong lan rộng từ biển đến sa mạc, tuy rằng cực kì hiếu chiến nhưng vẫn được lòng công thần, thành tựu giáo dục văn hóa võ thuật nhìn chung một ngàn năm đồ lại không người sánh bằng hần!

Ta mừng cho hần, kiêu ngạo vì hần, đây là Triệt, nếu hần không như thế sao ta năm đó có thể nhất kiến chung tình với hần được.

Nữ nhân bên cạnh Triệt cũng dần nhiều lên như số chiến công vĩ đại của hần, bách hoa trong ngự hoa viên chỉ sợ than thở không bằng.

Vệ Tử Phu, nữ nhân xinh đẹp nhu nhược như sen trắng, ý chí kiên vững không ai bì kịp theo hần qua ba mươi tám năm của kiếp sống đế vương, mỹ danh truyền tụng nhiều thế hệ sau, nhưng nàng cũng không có được kết cục tốt đẹp, năm thứ ba mươi tám nàng tại vị hoàng hậu, người bị cuốn vào họa vu cô thuật bất chính, cùng đứa con đáng thương của nàng tự tử chết đi, sau nàng, lại xuất hiện Lý phu nhân được Triệt xưng là cười khuyển nhân, tái cười khuyển quốc, thêm một Câu Dặc phu nhân – một người suốt ngày lo lắng mất đi sủng ái mà vất hết tâm óc, cuối cùng chết sớm, một người cuốn vào quyền vị chi tranh, một câu của Triệt “Muốn lập tử phải giết mẫu trước” khiến vị hồng nhan này chết dưới ba thước lụa trắng, đáng tiếc bao nhiêu tuyệt đại hồng nhan bên người Triệt, coi Triệt như trời lại chẳng người nào có thể chết già!

Người một người mất đi, từng ngôi sao tắt ánh sáng phía chân trời, từng tia sáng lóe lên rồi lại tắt, trước cầu Nại Hà, ta mỉm cười đón hồn phách các nàng bay đến bên người ta, nhẹ nhàng cúi đầu, môi đỏ khẽ mở, kêu ta một tiếng tỷ tỷ, ta nâng các nàng dậy, lạnh nhạt cười nói. “Kiếp này duyên trần đã hết, chúng muội muội đi đường bình an, nguyện mỗi người đều có được người trong lòng đầu bạc không chia cách. Còn nguyện kiếp sau chúng muội muội có thể tìm được phu quân chia ngọt sẻ bùi đến lão!”.

Các nàng thở dài bi ai, sâu kín nói. “Đời đời kiếp kiếp quyết không lại vào nhà đế vương”.

Đây cõi lòng sâu ảo, tuyệt đại hồng nhan bay đi, trước cầu Nại Hà, ta cười chúc phúc cho các nàng, chúng muội muội, nhân sinh cực khổ có hạn, kiếp sau các người nhất định sẽ tìm được người chân chính thuộc về mình.

Chuyện thành bại quay đầu đã là khoảng không, anh hùng cố gắng vượt sóng, nổi bi ai rõ ràng nhất đời người, không khác chi mỹ nhân trách tuổi xế chiều, anh hùng cuối đường – ngay cả người là anh hùng tuyệt thế cũng không chống đỡ được năm tháng vô tình ăn mòn. Chẳng mấy chốc, Triệt cũng đã là một lão nhân xế chiều, thân hình hần không còn cao ngất, ánh mắt lợi hại dần yếu đi, năm tháng khắc lên khuôn mặt từng oai hùng bất phàm những nếp nhăn, nhưng hần vẫn ngồi trên cao cao tại thượng, khí phách quân lâm thiên hạ của hần vẫn không ai sánh bằng.

Lại là một mùa đông, mặt đất bị sương mù dày đặc bao phủ, áp lực trầm trọng làm người ta không thở nổi, nghênh đón mùa đông cuối cùng của sinh mệnh, căn bệnh dai dẳng rốt cuộc cũng hạ gục vị quân vương không gì không làm được này, hôm đó, Triệt triệu vị sử quan Tư Mã Thiên* đến trước giường bệnh.

Đây là một chàng trai cơ trí, có can đảm có kiến thức, chỉ khí bất phàm, bằng bút pháp thần kỳ, bằng một tấm lòng kiên trung ghi chép mọi ưu khuyết trong đời của một đế vương, Triệt gọi hần, hần là biết thời khắc của mình đã đến.

Triệt hỏi. “Ái khanh, người dùng một cây bút của người, làm cách nào ghi lại sự nghiệp to lớn muôn đời của trẫm đây?”.

Tư Mã Thiên lặng lẽ đứng bên, suy nghĩ đôi chút, cung kính hỏi ngược. “Hoàng thượng muốn thần ghi lại thế nào?”.

Trong mắt Triệt chợt lóe, lấy tay cường chống thân thể suy yếu vì bệnh lâu năm, ngao ngễ nói. “Trẫm cả đời này, oai phong một cõi, vẫn bãi bỏ nhiều trường phái, độc tôn Nho giáo, võ thì đánh bại Hung Nô, uy phong rải từ biển đến sa mạc, đưa Đại Hán chúng ta vào thời kỳ huy hoàng nhất, nhìn chung kim cô, ai bì được?”.

Tư Mã Thiên không nói, im lặng một lát, đáp. “Hoàng thượng hùng tài vĩ lược, nhìn chung thiên hạ quả thật không người bì kịp!”.

Triệt cao giọng cười to, lộ ra khí phách quân vương, chắc vì cười to ảnh hưởng đến bệnh cũ, Triệt nhin không được ho khan một trận, Tư Mã Thiên vội vàng tiến đến, nhẹ nhàng vỗ lưng cho hần, Triệt tạm ngưng được, khoát tay, Tư Mã Thiên lui về một bên.

Triệt còn nói thêm. “Nghĩ đến cả đời trẫm hùng bá, vì giữ gìn sự nghiệp thiên thu vạn tái có thể nói giết người vô số, cả một đời người, ai có thể không sai, suốt cuộc đời trẫm từng làm không ít chuyện có lỗi, nhưng nếu so sánh với sự nghiệp muôn đời của trẫm, thì có là gì?”.

Tư Mã Thiên tiếp tục lặng im, hần là đang nghĩ về chuyện gì đó.

Triệt lại nói. “Đời trẫm phụ thật nhiều người, trẫm không để ý, duy chỉ một người mỗi khi tự hỏi, trẫm thật thẹn trong lòng...”.

Tư Mã Thiên vẫn thnh lặng, chỉ nâng ánh mắt tò mò nhìn vị quân vương khí phách này.

Sắc mặt Triệt chuyển nhu hòa, như đắm chìm trong ký ức ngày xưa, hần nhẹ giọng hỏi. “Ái khanh, người biết cả đời trẫm yêu nhất người nào không?”.

Ta hơi kinh hãi, bay bổng một bên, trong lòng không khỏi thần nhiên cười khở, cho dù thân là hần phách nhưng chung quy không trốn khỏi tình cảm hồng trần.

Tư Mã Thiên suy nghĩ một chút, đáp. “Người hoàng thượng yêu nhất, nói vậy nhất định là Vệ hoàng hậu dịu dàng hiền thực theo hoàng thượng ba mươi tám năm?”.

Triệt cười âm ỉ. “Tư Phu ư? Nàng thật sự rất tốt, nhớ lúc trẫm mới gặp nàng, nàng như một đóa sen trong trẻo, tươi mát thanh nhã, tâm trong vắt như thủy tinh, không tranh ưu khuyết điểm với hoa thơm cỏ lạ, trẫm vừa kính nàng vừa yêu nàng, nhưng yêu nhất cũng không phải là nàng”.

Tư Mã Thiên ban đầu chần chờ, rồi nói. “Phượng Bắc giai nhân, tuyệt thế mà độc lập, cười khuynh nhân thành, tái cười khuynh quốc, dù là khuynh quốc hay khuynh thành giai nhân khó có được lần hai. Hoàng thượng yêu nhất, phải chăng là Lý phu nhân kinh ngạc cả thiên nhân?”.

Triệt lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói. “Tâm lý thích chung diện người người đều có, ngay cả trẫm duyệt hết sắc đẹp trong thiên hạ rồi, mới gặp Lý phu nhân cũng khó tránh khỏi kinh diễm, nhưng vốn vẹn chỉ có thế!”.

Triệt sắc mặt ngày càng dịu hơn, hần chậm rãi nằm xuống long thấp, nhẹ nhàng kể. “Khi ta mới gặp người nọ, là ở trong tẩm cung mẫu hậu, nàng ngồi ở đó, không nói gì, nhưng trẫm vẫn nhìn thấy tuyệt đại tảo nhã nơi nàng, nàng khép nép ngồi bên mẫu hậu, có vẻ nhu nhược lắm, tuy vật trong đôi mắt sáng trong của nàng lại lóe ra thứ ánh sáng kiêu ngạo bất tuân, đó là ánh mắt đẹp nhất mà trẫm từng thấy trong cả cuộc đời này, vừa liếc mắt một cái, ta liền biết ngôi vị thái tử phi của Lưu Triệt tại đây, không ai khác ngoài nàng!”.

Ta lặng lẽ trôi nổi bên cạnh, thân thể nhin không được run rẩy, Triệt, người đang nói ta sao?

Triệt cười cười, nét hạnh phúc trên mặt không sao diễn tả hết. “Mẫu thân nói với ta : Hoàng nhi, con đã đến tuổi phải lập gia đình, cũng nên lập thái tử phi. Ta mừng thầm, biết mẫu thân định lập phi tử cho ta, các nàng dùng ánh mắt chờ mong nhìn ta, nàng ấy cũng vậy, ánh mắt của nàng ấy vẫn lờ lờ động lòng người như thế, ta bỗng nhiên nổi lên ý định trêu chọc nàng, nghĩ thâm đôi mắt động lòng người đó mà thất vọng thì sẽ trông như thế nào?”.

Triệt vừa cười vừa nói, giống như đã quay về lại năm tháng ấy, cái thời điểm niên thiếu hồn nhiên kia.

“Ta khéo léo cự tuyệt ý tốt của mẫu hậu, sau đó ánh mắt gắt gao dán vào nàng, nóng lòng muốn nhìn bộ dạng tức giận của nàng, muốn nhìn ánh mắt xinh đẹp kia, ai ngờ nàng cúi đầu lễ tạ và mẫu thân, lạnh nhạt nói. “Thái tử tài cán suy nghĩ cho thiên hạ, thật là phúc của Đại Hán, A Kiêu chỉ là một nữ tử bé nhỏ, không dám chậm trễ kế hoạch vĩ đại của ngài, A Kiêu tạ ơn ý tốt của nương nương, chỉ tiếc A Kiêu ta phúc bạc, trèo cao không dậy nổi, việc hôm nay coi như nương nương chưa bao giờ nói ra, A Kiêu cũng chưa bao giờ nghe thấy!”. Dứt lời, nàng xoay người bỏ đi, không thèm liếc ta một cái, khi đó ta biết, nữ nhân xinh đẹp nhất, kiêu ngạo nhất này, lòng của nàng sẽ vĩnh viễn in bóng Lưu Triệt ta!”.

Ta ở bên bật cười, Triệt, thì ra lúc trước người đứng là nghĩ như thế, chỉ là người quả thật không sai, ta khi đó không tự chủ được yêu người mất.

Triệt thở hắt hần một hồi, lại nói tiếp. “Lần thứ hai thấy nàng, nàng mặc áo tím xuất hiện trước mặt mọi người, cao quý thanh lịch, khiến người khác chẳng dám nhìn gần, mọi người đều kinh ngạc vì sắc đẹp của nàng, chỉ có ta cố ý không quan tâm đến nàng, vì nàng là một nữ nhân kiêu ngạo, nếu ta để lộ ra ta cũng kinh ngạc chắc chắn có khác gì người bình thường đâu, nàng nhất định xem thường”.

Triệt nở nụ cười, cười đến thật khờ dại, phảng phất như đứa trẻ làm sai chuyện, làm sai rồi vẫn tìm cách giải thích, hần nói. “Nàng quả nhiên trúng kế, ngày đó, nàng uống rất nhiều rượu, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nàng đến giữa những bụi hoa, nhanh nhẹn ca múa, gió thổi mê động, nàng nhất định không biết khi đó nàng đẹp đến kinh người, dưới ánh trăng, bên hoa, nàng như tiên từ tùy thời sẽ theo gió bay về trời!”.

Ánh mắt Triệt càng thêm mờ lung, hần tươi cười càng thêm giáo hoạt. “Cứ như vậy, ta không ngừng đùa bỡn nàng, không ngừng chọc tức nàng, ta

đánh cuộc chỉ có như vậy nàng dù có kiêu ngạo vẫn phải chân chính nhớ kỹ ta, yêu ta”.

Trên mặt Triệt hiện lên một tia đắc ý, hân cười. “Kết quả, ta thắng, khi ta nói ‘ta yêu nàng’, nàng rơi lệ đầy mặt...”.

Ta đứng cạnh hắn, nước mắt ngập mi, cười lạnh nhạt, Triệt, thì ra ta vẫn luẩn quẩn trong lòng bàn tay người.

Triệt kể tiếp. “Cứ như vậy, chúng ta yêu nhau, tình cảm áp chế ban đầu bộc phát như núi lửa, những ngày đó, chúng ta như hình với bóng, rốt cuộc có một ngày, ta nhìn không được cầu nàng gả cho ta, ai ngờ vật nhỏ này nghịch ngợm dám nói phải gả cho Lư Nghiã người ta ghét nhất, ta biết nàng cố ý chọc giận ta, trả lại cho ta lúc trước dám đùa bốn nàng, nhưng lòng vẫn không thoải mái, vật nhỏ này là người đầu tiên cho ta biết cái gì gọi là ghen, ha ha!”. Triệt khẽ cười hai tiếng, nói tiếp. “Vì thế, ta hứa với nàng, kiếp này nếu có được A Kiều, sẽ xây kim ốc cho nàng ở!”.

“Chúng ta rốt cuộc cũng đến được với nhau, ngày đó trên điện kim loan, dưới ánh mắt hâm mộ của vạn dân, nàng mặc giá y đỏ thắm, xinh đẹp không thể tả, nàng đi về phía ta, thánh khiết như thế, kiêu ngạo như thế, nàng là tân nương xinh đẹp nhất ta từng chứng kiến trong cuộc đời, người có biết làm trượng phu ta tự hào cỡ nào không?”. Trên mặt Triệt chói lọi quang huy, không giống một lão nhân có bệnh quần thần.

“Chúng ta vốn có thể thực hạnh phúc bên nhau cả đời, nhưng Vệ Từ Phu xuất hiện, cải biến mọi chuyện giữa chúng ta!”. Triệt nhíu mi, có lẽ kể chuyện khiến thân thể ốm yếu của hắn mệt không chịu nổi, tiếp nhận trà Từ Mã Thiên đưa qua, nhấp một ngụm, tiếp tục kể. “Nàng ta tươi mát như thế, nhu nhược như thế, chọc người triu mến, ta bị nàng ta mê hoặc, thêm Bình Dương công chúa và quần thần khuyên bảo, ta quyết tâm lập nàng làm phi!”.

“Ta biết A Kiều nhất định sẽ không đáp ứng, nàng kiêu ngạo lắm, chỉ là ta không ngờ phản ứng của nàng lại mãnh liệt như vậy, chúng ta khắc khẩu, ta nhớ rõ ngày ấy, nàng quát cường ngạnh gương mặt nhỏ bé lên, nghiêng răng từng chữ mắng ta. ‘Lư Triệt, người đứng là đồ khốn kiếp!’ “.

Triệt bật cười khê, ngừng lên hỏi Từ Mã Thiên. “Ái khanh, người có từng nghe ai dám mắng quân vương là khốn kiếp ngay trước mặt mọi người chưa?”.

Từ Mã Thiên lạnh nhạt cười, lắc đầu không nói.

Triệt nói. “Chỉ có nàng mắng, còn mắng đúng cảm như vậy, mắng đúng lý hợp tình như vậy, thật sự lúc ấy ta điên tiết cực kỳ, xoay người rời đi, ba ngày sau không để ý đến nàng kiên quyết phản đối, lập Vệ Từ Phu làm phu nhân!”.

“Ta vốn định, chuyện này chỉ cần thành kết cục đã định, A Kiều cũng sẽ bỏ qua, ta vẫn sủng nàng yêu nàng như trước, nhưng không ngờ, nàng kiên quyết như thế, không chịu cúi đầu trước ta chút nào, vì thế ta cũng tức giận, nàng không nhượng bộ, ta lại càng không nhượng bộ, khoảng cách giữa chúng ta ngày càng lớn, cho đến tận lúc cả hai nhận ra, lỗ hổng ấy đã không cách nào bù đắp được”.

“Sau, ta vẫn không thể nhìn được đi tìm nàng, nàng ngồi trong hoa viên, tay gảy đàn miêng hát khúc《 Trường Môn phú 》, đẹp đẽ, cô đơn, ta ôm chặt lấy nàng, lần đó, là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ và cũng là lần duy nhất trầm khóc!”.

Nghe thế, nước mắt đã lặng yên lăn tròn trên khuôn mặt bạch ngọc của ta.

Triệt còn nói. “Chúng ta hợp lại tốt lắm, nhưng rốt cuộc không thể quay về trước đây được, dù có bên nhau nhiều thế nào, vẫn có khe hở không thể lấp đầy, lại một lần khắc khẩu, ta phun vào mặt nàng tám chữ làm ta cả đời này đều hối hận: ‘Lòng dạ hẹp hòi, đồ kị thành tính’. Mặt A Kiều khi ấy lập tức trắng bệch, một chút huyết sắc đều không có, ta lo lắng, lo lắng nàng sẽ té xỉu trước mặt ta, nhưng nàng không, nàng chỉ lẳng lẳng rút trâm ngọc trên tóc xuống, cời phượng y hoa lệ ra, bước qua ta, phút giây ấy, ta liền mơ hồ cảm giác được, lúc này đây ta đã chân chính mất đi nàng!”.

Mặt Triệt đã ràn rụa nước mắt, Từ Mã Thiên nói. “Hoàng thượng mệt mỏi, hôm nay nói đến đây thôi!”.

Triệt khoát tay nói. “Đề trẫm nói hết đi, hôm nay không nói, chỉ sợ không còn cơ hội nữa!”.

Triệt tiếp tục. “Quả nhiên tối hôm đó, A Kiều thật sự đi, nàng thậm chí áp dụng thủ đoạn kịch liệt như vậy, nàng châm lửa đốt cháy kim ốc ta tặng cho nàng, hỏa thiêu luôn cả chính nàng, mà ta ngay cả phút giây cuối cùng được nhìn thấy nàng cũng không có!”.

Thanh âm Triệt càng thêm run rẩy, hắn nói. “Lúc ấy ta rất kinh ngạc, ta chỉ biết nàng phải rời khỏi, nhưng không nghĩ đến nàng lựa chọn cách thức như vậy! Ta thống khổ vô cùng, cả người thật muốn phát điên, ta nghĩ Trần A Kiều, thật ngoan độc, nàng cứ như vậy phải bỏ ta đi, phải đi mọi thứ quá sạch sẽ, vì thế ta hạ lệnh thanh tẩy toàn bộ cung Trường Môn, không giữ lại một viên ngọc, một ngọn cỏ hay cành cây nào!”.

“Sau này — “: Triệt thờ dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, sâu kín nói. “Trẫm có vô số nữ nhân, các nàng kính trẫm, yêu trẫm, cẩn thận tuân phục trẫm từng li từng tí, nhưng trên người các nàng không ai có bóng dáng A Kiều!”.

Ta im lặng, nín thở nhìn hắn.

Triệt còn nói thêm. “Đến tận hôm nay, trẫm mới hiểu được, tất cả nữ tử bên người trẫm, nguyện vọng lớn nhất của các nàng, là dành được trẫm độc sủng, trong mắt các nàng, trẫm luôn là thiên tử cao cao tại thượng, chỉ có A Kiều, nàng là nữ nhân duy nhất muốn độc chiếm trẫm, muốn biến trẫm thành trượng phu của mình nàng!”.

Nước mắt của ta, ào ào rơi xuống, Triệt, trải qua nhiều năm như vậy, người rốt cuộc cũng hiểu ta, ta ngồi bên hắn, gào thét điên cuồng. “Triệt, đừng sợ, ta đang ở bên cạnh chàng đây, rất nhanh, rất nhanh rồi chúng ta có thể cùng một chỗ, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không cách xa!”.

Nhưng lời nói kế tiếp của Triệt, giáng cho ta một vết thương sâu vạn trượng.

Triệt ngẩng đầu lên, lẳng lẳng nhìn Tư Mã Thiên. “Ái khanh, ta nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi cũng biết là ý gì chứ?”

Tư Mã Thiên cúi người, đa lễ. “Thần ngu muội, xin hoàng thượng giải đáp!”

Triệt thờ dài. “Sự nghiệp muôn đời của trăm, ưu khuyết đều có người đời sau bình luận, dù cho ở năm tháng nào đi nữa, vẫn là một thế hệ minh quân trong lòng dân chúng, nhưng nếu là một kẻ phụ lòng, nó sẽ đè nặng trăm, ái khanh, trăm đã già quá rồi, không đảm đương nổi nữa!”

Tư Mã Thiên suy nghĩ một lát, nói. “Ý của hoàng thượng, vi thần hiểu được!”

Vì thế, dưới ngòi bút của Tư Mã Thiên, tình yêu thê non hẹn biển giữa ta và Triệt, kim ốc tàng Kiều truyền kỳ, biến thành một cuộc hôn nhân chính trị – một giao dịch giữa Quán Đào công chúa mẫu thân ta và Vương mỹ nhân.

Lòng, hoàn toàn nguội lạnh, nó đã chết, Triệt của ta, Triệt luôn ở trên tất cả mọi người, thế mà cũng có một ngày yếu đuối đến mức không dám đối diện với trái tim chính bản thân mình!

Đếm lửa le lói cuối cùng của sinh mệnh tắt đi, Triệt, hoàn tất nhân sinh vĩ đại tráng lệ của hần, giờ đây, hần bước khắp khiêng về phía ta, khi ta rời đi nhân thế tuổi mới vừa đôi mươi, mặc dù đã là hôn phách, phong thái vẫn như cũ, nhưng Triệt lại là một lão nhân tuổi già sức yếu, gặp ta, hần vron cánh tay già nua, kích động nói. “A Kiều, ta biết mà, ta biết nàng nhất định còn đang chờ ta, ta đến đây, lúc này đây, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau!”

Ta né sang một bên, tránh đi hai tay của hần, lạnh nhạt cười, ta nói. “Hoàng thượng cả đời vì Đại Hán lập công, hiện giờ duyên trần đã hết, hoàng thượng đi đường cẩn thận!”

Triệt sững sốt, gấp giọng hỏi. “Vì sao, A Kiều, nàng không ở bên trăm ư? Lòng của nàng, chẳng lẽ không yêu trăm sao?”

Ta cười sâu thẳm, Triệt, vì cái gì đến tận bây giờ ngươi vẫn dám mở miệng nói tiếng “yêu”? Có lẽ lúc trước khi ngươi làm ngọc ta mà lập Vệ Tử Phu làm phi, ta vẫn yêu ngươi, có lẽ khi ngươi bỏ ta cô quạnh ở cung Trường Môn, ta vẫn yêu ngươi, có lẽ khi ngươi hiểu lầm ta muốn mưu hại vương tử, ta vẫn yêu ngươi, thậm chí khi ta đốt cháy kim ốc ta vẫn yêu ngươi, nhưng hiện tại, ta đối với ngươi, đã là tuyệt không còn cảm giác!

Ta bay đến bên cầu Nại Hà, xoay người nói với Triệt. “Qua cầu Nại Hà, tiền duyên cũng tan biến, hoàng thượng, đi đường bảo trọng!”

Triệt tuyệt vọng xông lên trước, ôm lấy ta, lớn tiếng quát. “Vì sao? Vì sao? Nếu nàng không yêu ta, nói đi, vì sao nàng chậm chạp không đi đầu thai, vì sao ở đây đau khổ chờ đợi? Nàng làm như vậy không vì yêu trăm thì vì cái gì?”

Ta đẩy hần ra, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ ngó nhìn hần, người ta từng yêu cuồng dại, hé môi, ta nói với hần. “A Kiều ở đây không liên quan gì đến tình yêu, chỉ vì bảo vệ cho lời thề giữa A Kiều và hoàng thượng: Kiếp này không cách xa không ly biệt! Kiếp này đã hết, điều A Kiều nên làm đều đã làm được”. Ta kiêu ngạo nở nụ cười, lần đầu tiên nụ cười kiêu ngạo này không phải vì thân phận tôn quý của ta, không phải vì dung mạo tiên nhân của ta, mà đơn giản vì Trần A Kiều ta nói được liên nhất định làm được!

Triệt lộ vẻ áy náy, cúi đầu thờ dài một tiếng, biết cùng ta chẳng còn hy vọng nào, xoay người bước thong thả qua cầu Nại Hà.

Ta nhìn bóng dáng tập tễnh của hần, trong lòng cảm thán nhưng không có nửa điểm hận ý, Triệt, chỉ mong kiếp sau ngươi có thể hiểu được cái gì gọi là yêu!

Ta chưa đi, ta còn ở lại chỗ này, Trần A Kiều ta, trên không có trời, dưới không có quyền, ta phải ở lại trong chốn hồng trần cuộn cuộn, nhìn ngắm tình yêu nhân gian.

Bánh xe lịch sử xoay vòng, trên đường hồng trần, ta trải qua vô số phong sương tuyết vũ, nhìn thẳng trăm của mọi kiếp nhân sinh, ta nghe mọi người truyền tụng chuyện cũ của ta và Triệt, ta không nói gì, ta nghe mọi người truyền tụng kim ốc đẹp đẽ quý giá, ta cũng không nói gì, ta nghe mọi người truyền nhau khi xưa Trần A Kiều ta lòng dạ hẹp hòi thế nào, đố kỵ thành tính thế nào, ta vẫn chẳng mở một lời.

Một thế hệ rồi lại một thế hệ hoàng triều lập nên, một thế hệ rồi lại một thế hệ hoàng triều sụp đổ, bên trong hậu cung thâm sâu than thở, nữ tử có được hạnh phúc ít ỏi vô cùng, các nàng giữ hậu cung im lặng, vẫn rầm rập nghe theo cái gọi là Nữ tắc của hậu cung phi tần, thân là phi tần, không thể có sủng sinh kiêu, không thể đố kỵ thành tính, Đại Hán Trần hoàng hậu chính là một tiền lệ...

Ta lặng im, lặng im, ta đang đợi, đang đợi thế gian này, ai có thể cho Trần A Kiều ta một cái công đạo?

Bạn đang đọc truyện *Trường Môn Phú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.